

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 25 (317) — 24 iunie 1961

**DELTA DUNĂRII
LA BUCUREȘTI**

Flacăra-Deva

La
magazinul
copiilor

**CAPRICIILE
FIBREI „VII“**

VIZITA CONDUCĂTORILOR DE PARTID

1 La gospodăria agricolă colectivă milionară „Victoria” din Lenauheim, oaspeții au fost primiți cu tradiționala pîine și sare, oferită de cel mai bătrîn colectivist, Aurel Fluture, în vîrstă de 70 de ani.

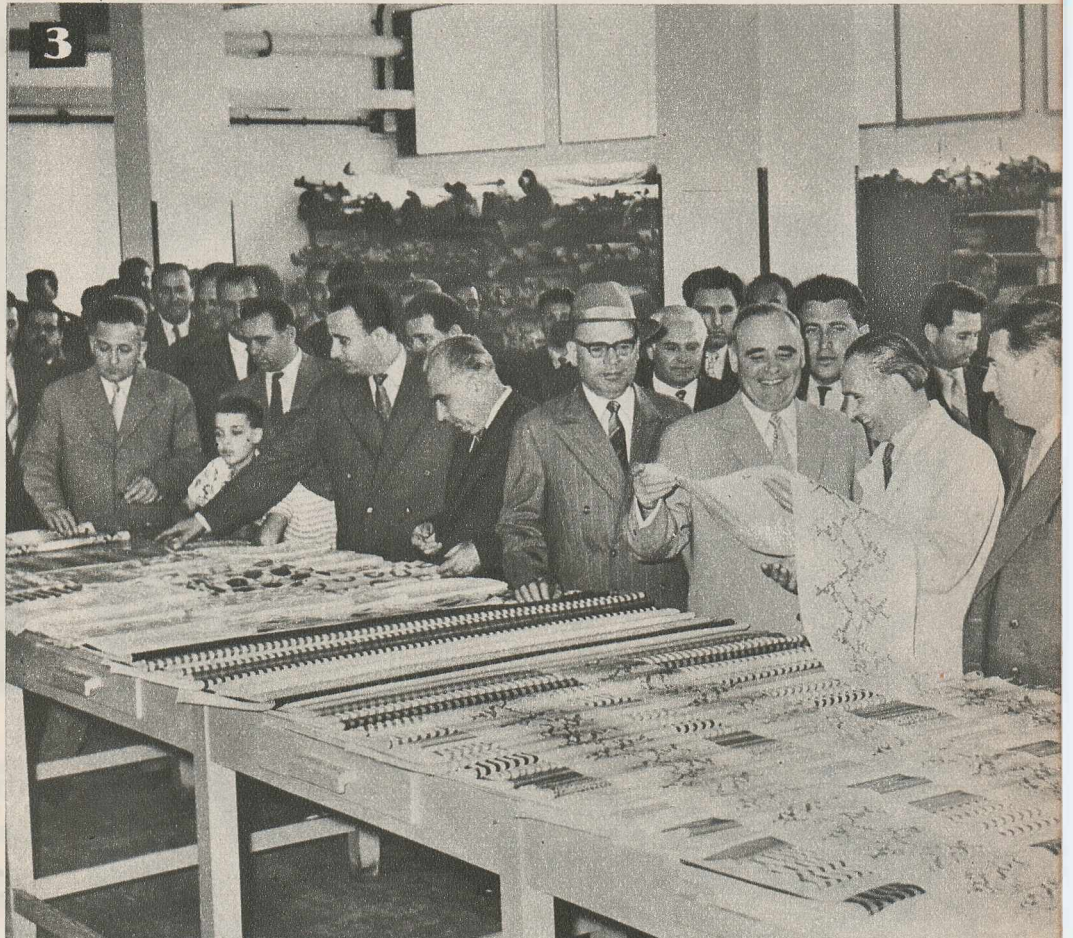

2 Pe străzile Aradului conducătorii de partid și de stat au fost întîmpinați cu dragoste și căldură de oamenii muncii și de pionieri.

3 Înalții oaspeți au vizitat la Timișoara și întreprinderea „Bela Breiner”, care produce o gamă deosebit de variată de produse de larg consum.

ȘI DE STAT ÎN REGIUNEA BANAT

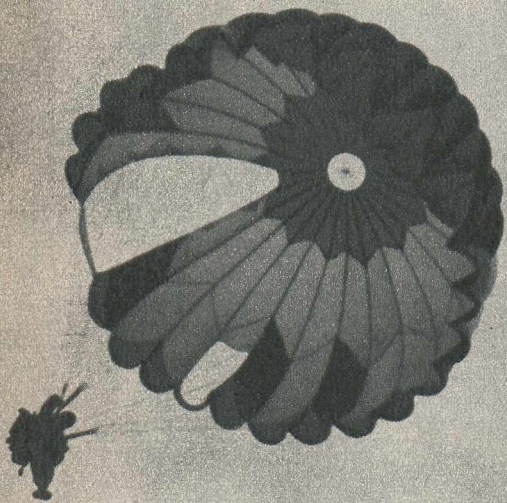

În modernă hală a fabricii de motoare pentru locomotive Diesel electrice a Combinatului metalurgic Reșița, oaspeții au stat îndelung de vorbă cu harnicii muncitori, recomandându-le să dea numai produse cu caracteristici tehnice superioare, care să facă cinste mărcii fabricii.

Întrînd în cantina unde iau masa muncitorii fabricii de locomotive a Combinatului metalurgic Reșița, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej s-a interesat cum e preparată mîncarea și dacă este gustoasă.

Recordurile cad din... cer

DAR SÎNT PREGĂTITE PE PĂMÎNT

1

Săptămîna aceasta are loc pe aeroportul Strejnic de lângă Ploiești campionatul național de parașutism, organizat de U.C.F.S. în colaborare cu aeroclubul central „Aurel Vlaicu”.

Școală a curajului și măiestriei, parașutismul cunoaște în ultimii ani o continuă dezvoltare în țara noastră.

Iată numai un singur fapt: în aceeași zi, la 18 iunie, a fost corectat de două ori recordul mondial obținut la 31 mai 1961 de parașutista romină Elisabeta Popescu (3.105 m — în proba de salt individual aterizare față de punctul fix, cu lansarea de la 1.000 de metri și deschiderea întârziată a parașutei). În două salturi executate la aceeași probă, Elena Băcăoanu a realizat o performanță de 2.585 metri. 21 minute mai târziu, tînăra desenatoare tehnică Angela Năstase de la IPROMET Galați stabilește recordul lumii: 1.725 metri. La ora cînd publicăm aceste cîteva imagini, concursul e în plină desfășurare. Surprizele nu sînt excluse țînînd cont că, deși recordurile cad din... văzduh, totuși pregătirea lor minuțioasă se face pe pămînt, în îndelungate antrenamente, parașutiștii noștri sportivi avînd la dispoziție toate condițiile pentru ca rezultatele să fie mereu mai bune.

① Micii îndrăgostiți de parașutism își primesc răsplata la sfîrșit de concurs. Iată pe ajutorul lui Gheorghe Iancu, bucuros că poartă pentru cîteva clipe costumul de parașutist al recordmanului mondial pe care-l ajută adesea la pilotajul parașutei.

② Angela Năstase, imediat după stabilirea performanței de 1.725 m față de punctul fix.

③ O aterizare în bune condițiuni. În dreapta, Angela Năstase.

④ Soții Băcăoanu se felicită reciproc... în familie, după efectuarea unor reușite salturi cu parașuta.

Fotografii de Dan BÎRLĂDEANU

DELTA DUNĂRII

DE PE...MALUL DÎMBOVIȚEI

Să facem o călătorie în Delta Dunării, unul din cele mai interesante locuri din țară și adevărat paradis pentru turiști. Să ne pregătim, așadar, rucsacul, să ne luăm bilet de tren și de vapor...

Nu, nu e nevoie de nimic din toate acestea. Ca să ajungem în Delta Dunării e suficient să ne urcăm în tramvaiul 14, să coborim la stația de peste drum de uzinele „Semănătoarea”. O dată ajunși aici, dacă vom intra în curtea clădirii care se ridică pe malul stîng al Dîmboviței vom nimeri direct în... Deltă. Aici vom vedea cele trei brațe ale Deltei cu toate amănuntele, cu canalele Litcov, Păpădia, Șontea și celelalte, cu toate lacurile și ceaturile (bifurcările) lor.

Apa curge, formează curenți, șuvoaie, iar printre ele — cîțiva bărbați și femei măsoară adîncimea, vitezele de deplasare a apei, diferențele de nivele.

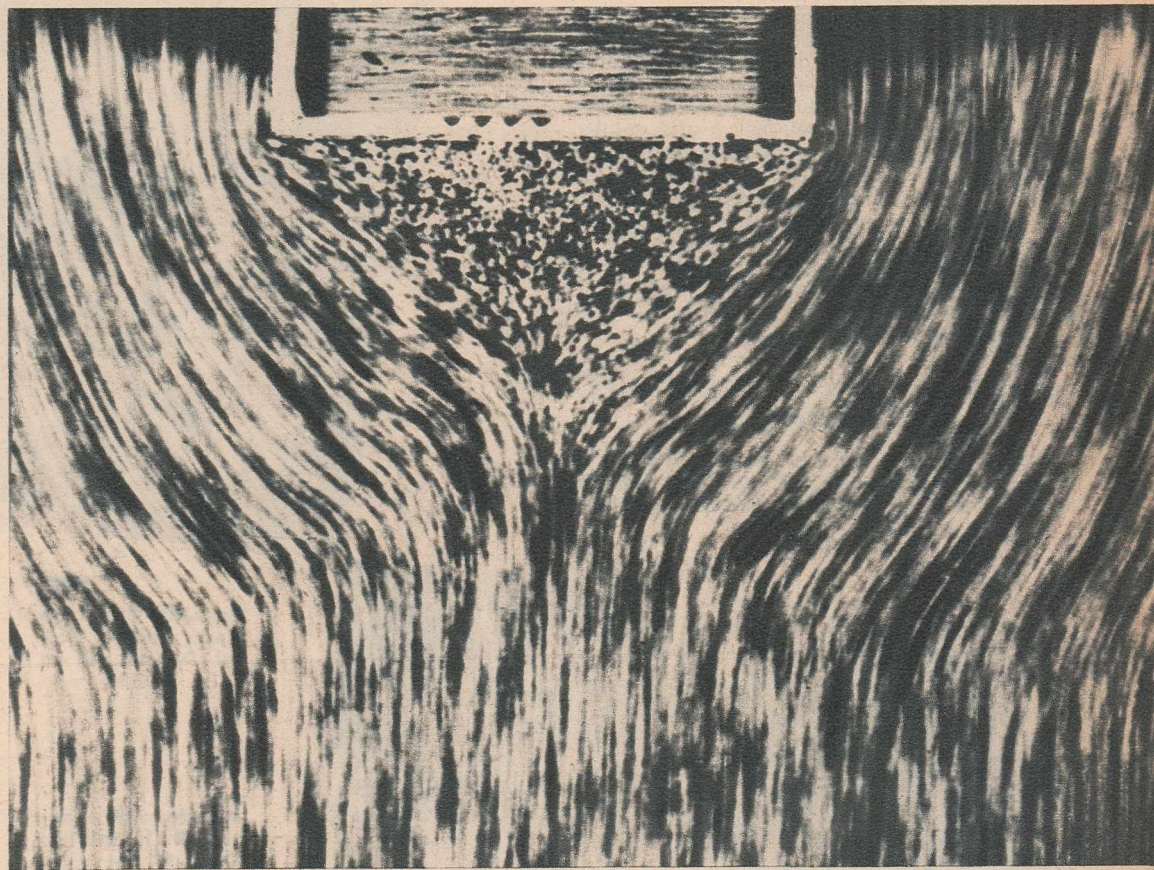
Aici se desfășoară activitatea obișnuită a cercetătorilor Institutului de studii și cercetări hidrotehnice, în incinta căruia, de altfel, ne aflăm.

Însoțiți de unul dintre inginerii institutului, să întreprindem scurta noastră călătorie în Deltă. Călătoria nu este de loc obositoare.

CUM IA NAȘTERE O... DELTĂ

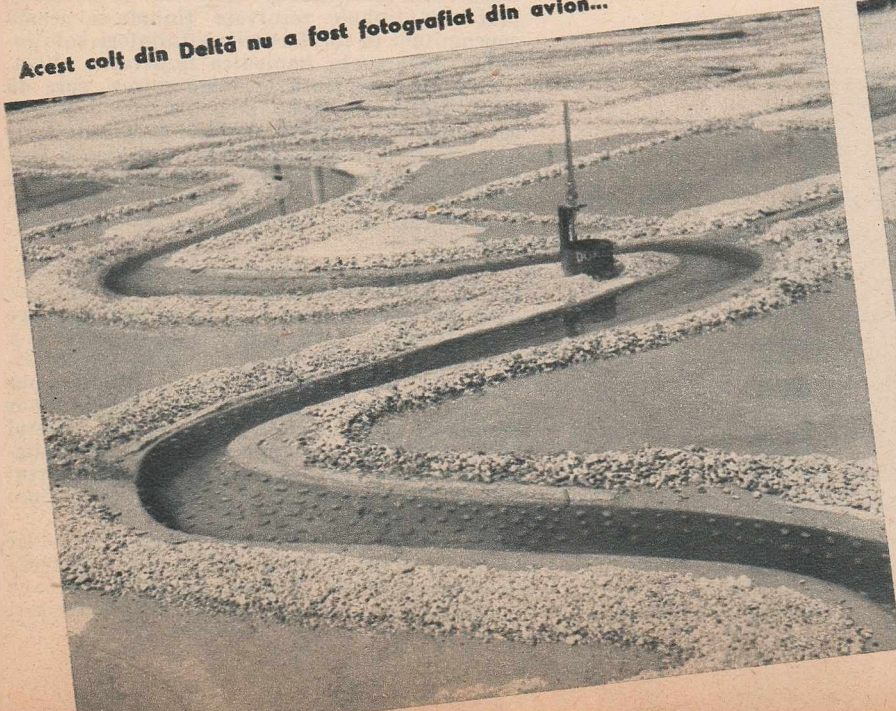
„Delta” danubiană de pe malul Dîmboviței reproduce în cele mai fine amănunte — la scară miniaturală, bineînțeles — împărăția apelor formată de fluviu la vărsarea lui în mare.

Suprafața este doar de 5.200 m². Dacă e vorba să dăm „cotele apelor”, e nevoie să ținem seama de scara la care a fost construit modelul. În plan proporția este de 1:900, iar în adîncime de 1:65. Deci, adîncimile de aici, raportate la restul machetei, sînt de aproape 14 ori mai mari ca în realitate. Neconcordanța nu influențează însă asupra rezultatelor studiilor, căci formulele de calcul cu care se lucrează țin seama de aceste diferențe.

Flăcări? Jocuri de artificii? Nu, ceva mai prozaic, care în termeni științifici se numește „spectrul deformărilor unui masiv de pămînt sub acțiunea unei fundații rigide încărcate”, iar în vorbirea curentă, studiul deplasării particulelor de pămînt sub o fundație.

Acest colț din Deltă nu a fost fotografiat din avion...

...și nici această cercetătoare nu este un Guliver.

Realizarea unui asemenea model al Deltei a ridicat în fața proiectanților numeroase probleme, care au fost soluționate cu ingeniozitate.

În primul rând, la construirea reliefului trebuiau reproduse cu rigurozitate toate amănunțele terenului. Pentru aceasta pe platoul de beton pe care se află „Delta” s-au fixat nu mai puțin de 10.000 de repere de cărămidă cu cotele scrise pe ele. Pe locul fiecărui reper, zidarii au modelat cu mîgală și exactitate toate adîncimile, care sînt foarte variate.

O dificultate prezenta faptul că prin albiile de beton apă curge altfel decît în patul ei natural, deoarece lipsesc rugozitățile, adică diferitele asperități ale pămîntului care disipează energia apei. Pe machetă rugozitățile au fost realizate cu mii de pietricele fixate cu ciment, una cîte una, în „albii”.

Dar Dunărea, în drumul ei spre mare, nu curge numai prin brațe, ci și prin spațiul dintre ele, unde se află mari suprafețe acoperite cu stuf. Această vegetație opune o anumită rezistență la scurgerea apelor. Cum s-o realizați pe model? Cercetătorii s-au gîndit la început să pună pe platou perii, dar soluția n-ar fi fost nimerită deoarece ele s-ar fi prăfuit, ceea ce ar fi modificat rezistența calculată pentru scurgerea apelor. S-a găsit însă o altă soluție. Spațiul dintre brațe și canale a fost împinzit de numeroase carouri din piatră, dispuse astfel ca să opună o rezistență identică cu a stufului.

După ce au fost puse la punct aceste elemente, s-a trecut la studiul hidrotehnic amănunțit al Deltei. Și pentru a se ușura cercetările în zonele principale, unele detalii s-au realizat la o scară mult mai mare, fie pe un platou alăturat, fie în incinta institutului.

STUDII DE O MARE IMPORTANȚĂ ECONOMICĂ

O dată terminat, modelul Deltei a devenit un însemnat instrument de lucru pentru hidro-tehnicienii noștri, care întreprind aici numeroase

Pe 5.200 m² se întinde modelul Deltei Dunării de la I.S.C.H.

Aceștia sînt rezonatorii. În mărime naturală, pot sparge valurile furtunii maritime, asigurînd liniștea în apele portului.

studii importante pentru economia noastră națională.

Ce probleme se pun?

După cum se știe, în Deltă, stuful — care acum e folosit pe scară industrială din ce în ce mai largă — crește în cele mai bune condițiuni. Deci trebuie asigurate aici amenajări stuficole care să furnizeze materia primă întreprinderii de valorificare a stufului de la Brăila.

Se pune de asemenea problema valorificării unor terenuri pentru agricultură.

O altă problemă de o deosebită însemnătate ce se studiază aci se referă la crearea condițiilor optime pentru înmulțirea peștilor, alimentarea lor cu apă proaspătă și, în general, asigurarea regimului de apă necesar faunei subacvatice.

Nu mai puțin importantă este chestiunea navigației. Există posibilități numeroase care, după ce vor fi studiate, pot fi puse în practică, contribuind la îmbunătățirea navigației.

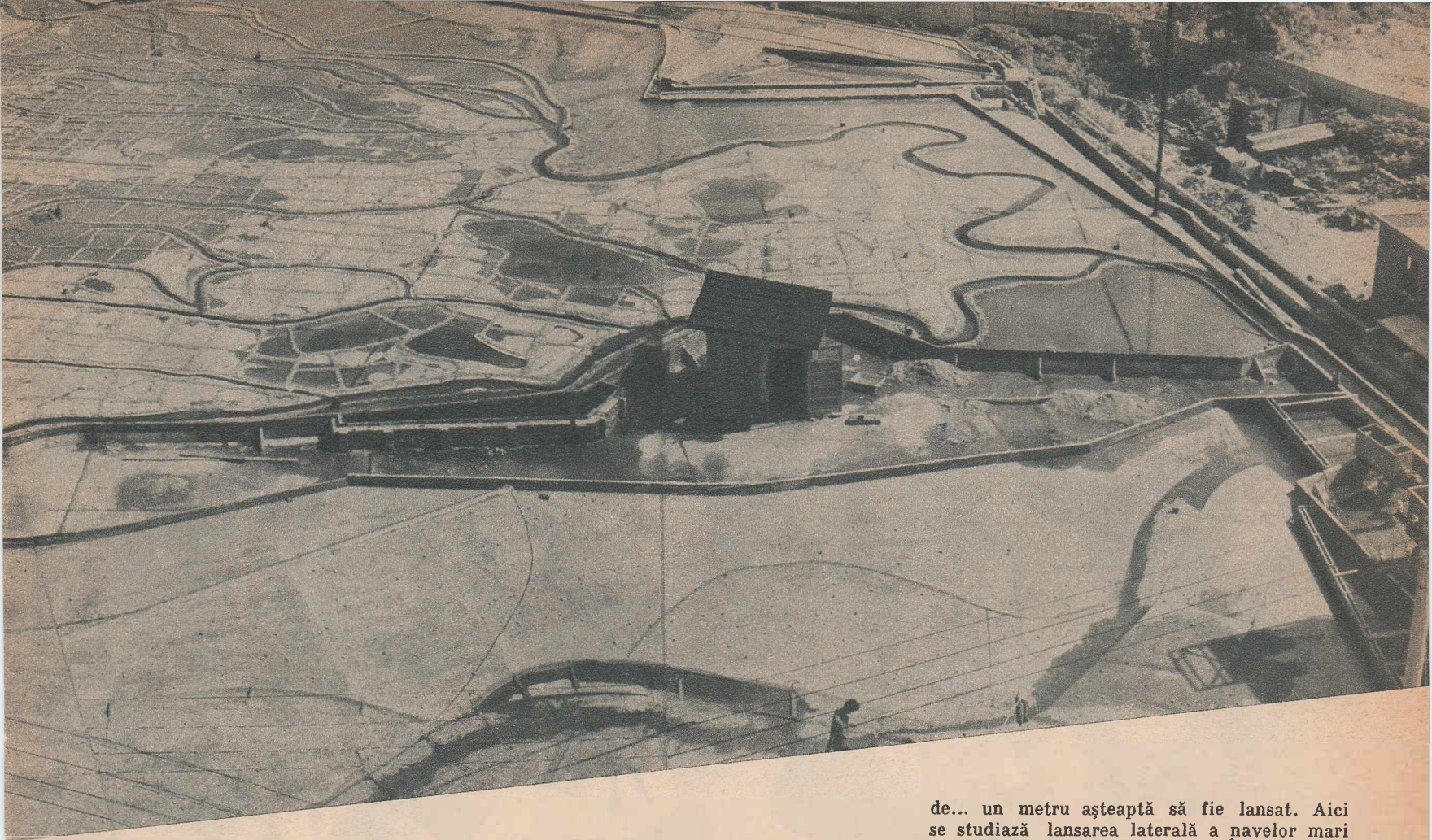
În sfîrșit, nu trebuie uitat că Delta este un adevărat paradis al păsărilor. Protejarea acestora, prin rezervații naturale, prezintă o mare importanță științifică și cinegetică. Toate aceste probleme trebuie rezolvate ținîndu-se seama concomitent de toți factorii; altminteri, soluționarea uneia poate împiedica rezolvarea alteia.

O soluție evidentă este îndiguirea, care dă posibilitatea de a se crea incinte destinate agriculturii și culturii stufului și, totodată, de a se regulariza regimul de apă, mai ales în spațiul dintre brațele Dunării. S-ar putea deci crede că e suficient să construiești diguri de-a lungul brațelor fluviului și totul va fi rezolvat. Dar...

Pînă a se începe studiul pe model, exista părerea că balta dintre brațele fluviului ar avea doar un rol de acumulare și că pe aici se scurge o cantitate de apă neglijabilă. Ulterior s-a dovedit că, dimpotrivă, prin baltă trec cantități destul de mari de apă. Dacă s-ar îndigui pur și simplu brațele Dunării, apa, firește, n-ar mai trece prin baltă și, în acest caz, nivelul apelor în brațele principale ar crește cu aproximativ doi metri, ceea ce ar putea periclita portul Tulcea, ba chiar Galați și Brăila, și ar produce și alte neajunsuri.

Cercetările efectuate pînă acum s-au soldat cu o serie de proiecte, care evită creșterea exagerată a nivelului apelor. Aceste proiecte se studiază în continuare. Unul dintre cele mai

interesante prevede îndiguirea completă a brațelor Chilia și Sulina, iar a brațului Sfântul Gheorghe doar pînă la jumătate. În partea din amonte se prevede un loc de descărcare a apelor, care într-o măsură vor ajunge astfel în mare, trecînd și prin baltă. Prin acel loc s-ar putea scurge în perioadele de vîrf (cînd Dunărea are un debit total de 19.000 mc pe secundă) aproximativ 4.000 mc pe secundă. Nivelul apei ar scădea deci substanțial. Incintele rămase — în special cele stuficolen și piscicolen — ar avea un regim acvatic dirijat, iar cele agricole ar fi pentru totdeauna ferite de inundațiile care le amenință mai ales primăvara și toamna.

Deoarece în fiecare an perioada de studiu pe model e relativ scurtă (doar vara), cercetătorii lucrează aici zi și noapte, în trei schimburi. În întunericul nopții, cînd „Delta” apare inundată de lumina reflectoarelor, tabloul este cu adevărat feeric.

AERUL ȘI APA

Modelul acvatic nu este singurul instrument de lucru pentru studiul Deltei. Tot la acest

institut am văzut o machetă a Deltei prin canalele căreia curge... aer.

Macheta cu aer — care și ea redă relieful Deltei pînă la cele mai mici detalii — este acoperită cu o placă de plexiglas, iar terenurile stuficolen sînt înlocuite cu suprafețe de... vată. Între model și placa de plexiglas s-au ridicat „diguri” de celuloid, care sînt de asemenea studiate în amănunțime. Măsurarea presiunii aerului între două puncte indică pierderea de sarcină (adică micșorarea forței curențului de apă) pe respectiva porțiune.

Astfel, cu ajutorul machetei cu aer se completează studiile făcute pe modelul din curtea institutului.

O HARTĂ HIDROLOGICĂ SUI-GENERIS

O plimbare prin uriașa hală a institutului îți oferă prilejul unei adevărate călătorii pe harta hidrologică a țării.

Iată baraje în miniatură cu ajutorul cărora se studiază modalitatea ca apa să nu curgă în vîină mare, ci în șuvoaie, și cît mai departe de fundații, pentru a nu le surpa.

Într-un bazin, un vas de mare tonaj lung

de... un metru așteaptă să fie lansat. Aici se studiază lansarea laterală a navelor mari pe șantierul de la Oltenița. În operațiile de acest fel trebuie să se țină seama ca vasul să nu cadă pe o parte, iar valurile stîrnite de el să nu periclitizeze ambarcațiunile din apropiere.

Foarte interesantă este macheta pe care se studiază posibilitatea împrăștierei valurilor, mai ales în timpul furtunii, în rada porturilor maritime, cu ajutorul „rezonatorilor”. Ce sînt acești rezonatori, care sfîrîmă valurile, le liniștesc? Ei arată ca doi piepteni cu cîte trei dinți sau ca două litere E așezate culcat, față în față. O placă de metal agită apele în bazin, creînd valuri, care — raportate la model — constituie o adevărată furtună. Totuși, în spatele machetei „rezonatorilor” apele sînt calme...

Pe modelele construite la Institutul de studii și cercetări hidrotehnice s-au studiat și o parte din construcțiile de la Bicaz, priza de apă de la Brăila pentru întreprinderea de valorificare a stufului, prizele de la Roznov și Gălăuțași și riuri din diferite regiuni ale țării. Experimentări, pe cît de interesante sub aspectul științific, pe atît de utile pentru economia țării.

Dan LĂZĂRESCU

Fotografii de Eugen IAROVICI

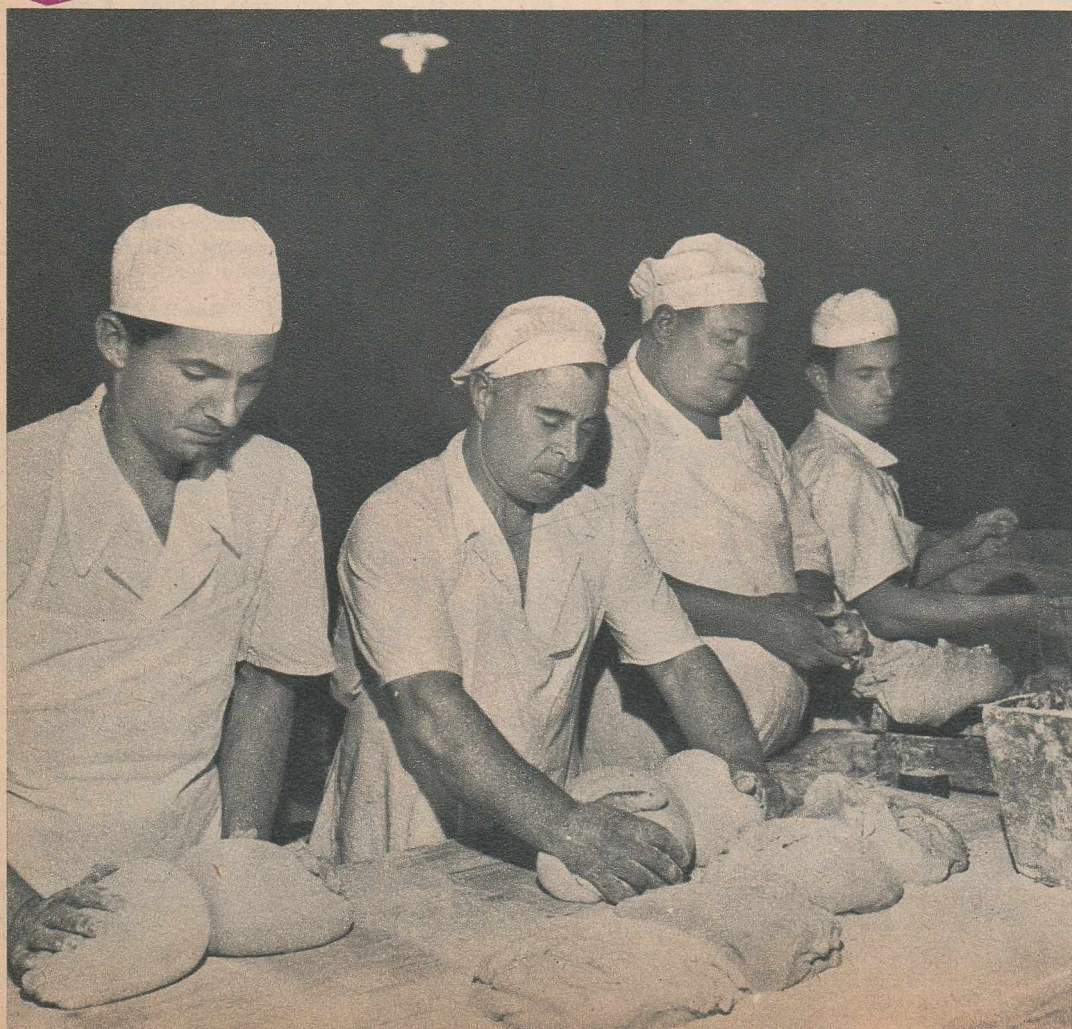
Noaptea în „Delta”...

fotocronica
FLACARII

PESTE 900 (mai exact: 926) de oameni ai muncii din Hunedoara au vizitat Capitala țării timp de 2 zile, în cadrul unei excursii organizate de O.N.T. „Carpați”. Iată-i pe turiștii hunedoreni, la sosirea în Gara de Nord.

BRUTARI ÎN CONCURS. În câteva unități de panificație din București continuă concursul brutarilor pentru îmbunătățirea calității pâinii. Iată, în fotografie (de la stînga la dreapta) echipa brutarilor ieșeni: Ilie Roibu – modelator, Timofei Ciobîrcă – cocător, Iosif Herșcu – frămîntător, Dumitru Cojoveanu – modelator.

FILIALA DE VÎNĂTOARE și pescuit sportiv „V. I. Lenin” din Capitală a organizat duminică un concurs de pescuit staționar pentru selecționarea concurenților la faza regională.

CAPITALA NOASTRĂ găzduiește în aceste zile seminarul internațional cu tema „Statutul femeii în dreptul familiei”, organizat de O.N.U. în colaborare cu guvernul R.P. Romîne. Fotografia reprezintă un aspect din prima zi a lucrărilor seminarului. La tribună, președinta seminarului, Maria Rosetti, membră a Consiliului de Stat al R.P. Romîne, președintă a Consiliului Național al Femeilor din R.P.R.

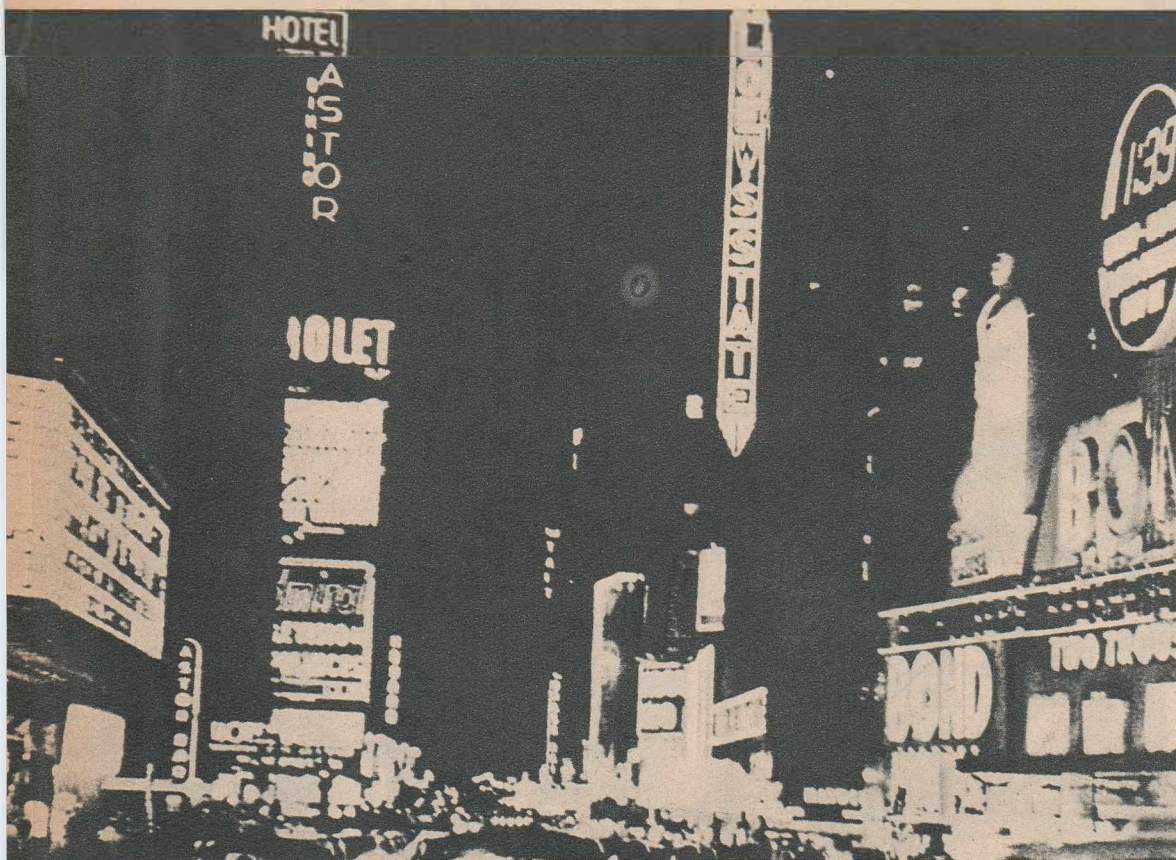
PENTRU „PÎMEA 1961“. Mecanizatorii de la S.M.T. Grădiștea, raionul Urziceni, regiunea București, au terminat reparațiile mașinilor agricole destinate recoltării pătoaselor. Batozele au fost rodite, și acum — înainte de a teși pe ogor — o ultimă revizie.

„HARLEM GLOBETROTTERS“, cunoscuta echipă profesionistă de baschetbaliști negri din S.U.A., a evoluat timp de 3 zile pe Stadionul Republicii din Capitală. În fotografie vă prezentăm o fază din joc.

INTR-O SEARĂ PE B

R O A D W A Y

de B. STOIAN

In seara aceea Broadway-ul era mai aglomerat și mai zgomotos ca de obicei. Un suvoi de pietoni se scurgea pe ambele trotuare, în timp ce mijlocul străzii era străbătut de mașini fără număr sub privirile apatice ale masivilor policemeni, care, „infipți” la intersecții, agita profesional bastoanele de cauciuc. La scurte răstimpuri văzduhul răsuna asurzitor de

șuierul sirenelor amplasate pe mașini ale poliției, ale pompierilor, ale ambulanțelor. Ca de obicei, reclamele citorva cinematografe îmbiau trecătorii să vizioneze „cele mai noi filme de groază”, iar panouri înalte cât un etaj infățișau imagini obscene, cu indicația că filmele respective sînt „numai pentru adulți” și la prețul de „numai” doi dolari. Prin ușile deschise ale cabaretelor, tavernelor și

speluncilor de tot soiul, luminate pe dinafară orbitor, iar pe dinăuntru învăluite într-un semiintuneric cețos și suspect, răzbăteau în stradă acordurile stridente ale jazzului; din loc în loc vitrinele unor magazine, pline de mărfuri dar goale de cumpărători, erau înțesate cu afișe, arătînd că nevoia de numerar îl silește pe patron să „lichideze” în două sau trei zile.

Dacă-ți arunci privirile în interiorul unor asemenea magazine dintre cele mai „serioase”, întâlnești o harababură de nedescris. Mărfuri scoase din rafturi și aruncate neglijent pe teighele sau în colțuri, ziare vechi și hîrtii de împachetat care înacă întreaga dușumea, vitrine ale căror geamuri sînt acoperite de fișii de hîrtie lipite în zig-zag și multe alte artificii asemănătoare — care creează

într-adevăr impresia că magazinul e fie în totală desfacere, fie după un cataclism — sînt menite să imprimute trucului negustoresc o atmosferă de veracitate. Dar după câteva zile sau săptămîni totul revine la normal, pentru ca după alte săptămîni jocul să fie reluat.

Broadway-ul este una din principalele artere ale principalului cartier al New Yorkului — Manhattan. În izbitor contrast cu cartierul mizeriei (Bowery Street și străzile înconjurătoare), unde poți vedea la tot pasul epave omenești măcinate de cumplite nevoi și suferințe și unde seara mizeria clădirilor, trotuarelor și pietonilor este accentuată de lumina zgîrcită a becurilor electrice, Broadway-ul este scîldat toată noaptea într-o lumină orbitoare. Reclamele multicolore ale diferitelor firme — de la cele producătoare de „pepsi-cola”, țigări sau gumă de mestecat și pînă la cele ale sutelor de localuri de noapte care etalează în vitrine fotografiile „stelilor” cu care se poate dansa pentru o taxă de cîțiva dolari — încrucisează de-a lungul și de-a latul străzii un joc de lumini nebunesc, obsedant, obositor. Teatrele, cunoscute în ansamblul lor sub denumirea de „Broadway”, nu se găsesc pe artera principală, ci pe străzi adiacente. Pe Broadway-ul propriu-zis, în afara magazinelor „serioase” și a puzderiei de cinematografe amintite, pot fi văzute prăvălii în care se vind tot felul de nimicuri și „chilipiruri”, începînd cu cremwurstii cu chifle, serviți în plină stradă, și terminînd cu „comicsuri”-le și fotografiile infățișînd obscenități dezgustătoare, ce sînt oferite în dughene asemănătoare unor ganguri.

Pe trotuare, circulația e enormă. Într-un nesfîrșit dute-vino se revarsă bărbați și femei de toate vîrstele și cate-

GOETHE ȘI ROCK-AND-ROLL-UL

de N. MINEI

Caracteristic majorității pieselor care se joacă pe Broadway este că nu au o existență mijlocie. Pentru a utiliza monosilabica terminologie locală, o piesă este fie un „hit” — adică un mare succes — fie un „flop” — adică o cădere totală. Un „hit” se joacă trei ani, un „flop” se joacă trei zile. Spre cîntea atît a teatrelor oît și a publicului din New York, trebuie să spunem de la început că o seamă de capodopere ale dramaturgiei universale au constituit mari și deosebite succese. „Livada cu vișini” de Cehov, „Mutter Courage” de Brecht sau „Azlul de noapte” de Gorki au făcut lungi cariere pe scenele Broadway-ului sau,

mai ales, pe cele ale teatrelor situate în cartierele periferice ale New Yorkului.

Se întîmplă însă și altfel. Și tocmai despre acest altfel vreau să spun cîteva cuvinte.

Primele două piese pe care le-am văzut la New York au fost în același timp două premiere: una era „Regele Lear”, cealaltă „Prețioasele ridicole”. Atît Shakespeare cît și Molière s-au dovedit lipsiți de noroc în aventura lor pe Broadway. Din lipsă de public, ambele piese au fost scoase de pe afiș după cîteva reprezentații.

Lufind astfel contact cu două „flopuri”, m-am gîndit că n-ar strica să fac cunoștință și cu un „hit”.

Titlul spectacolului era atrăgător: „Damn Yankees!” sau, în traducere romînească, „Lua-i-ar naiba pe yankei!”. Părea că autorii se inspiraseră din numeroasele inscripții cu un caracter asemănător de pe zidurile și gardurile din Italia, Franța și alte țări vest-europene, pe teritoriul cărora staționează trupe americane. Dar încă din primele minute de la începerea spectacolului, mi-am dat seama că tema lui era incomparabil mai elevată decît hănuisem eu. Eroul, un om cam între două vîrste dar considerabil mai aproape de a doua, se dezolează în fața aparatului de televiziune, vîzînd că echipa sa preferată de base-ball — pe nume „Yankees” — suferă

o nouă înfrîngere în campionat. Urmărind fazele meciului, el constată că jucătorii acestei echipe comit greșeli grosolane și capătă încetul cu încetul convingerea că, dacă ar fi în mijlocul lor pe teren, ar putea să asigure victoria echipei. Aceasta bineînțeles dacă ar avea și mijloacele fizice necesitate de o astfel de cheltuială de energie... „Ah, dacă aș fi tînăr!” — exclamă omul nostru. Dar, minune! Abia a rostit aceste cuvinte, că în fața lui răsare ca din pămînt însuși diavolul. Acesta îi propune un business: eroul va căpăta tinerețea mult rîvnită și în schimb va ceda sufletul său tartorului subpămîntean. După unele negocieri, tîrgul este încheiat. Și iată că, dintr-un om în pragul bătrîneții, eroul piesei se transformă într-un tînăr strălucitor, plin de vigoare, care pornește cu sîrg la realizarea nobilei lui sîrgi: îmbunătățirea locului ocupat de echipa „Yankees” în clasamentul de base-ball.

Frîmțările unui moșneag neputincios... Diavolul servil... Vînzarea sufletului... dragul întineririi... Nu vi se pare că ați mai întîlnit toate acestea pe undeva? Nu vi se pare că un oarecare Goethe scris despre unul, Faust, ceva asemănător?

El bine, da. Ați ghicit! „Lui-i-ar naiba pe yankei” nu este altceva decît versiunea „modernizată”, jazificată și base-ballizată — într-un cuvînt: americanizată — a binecunoscutei și 100 de ani în urmă tragediei poetului de la Weimar.

Și astfel am putut să-l văd pe Faust folosînd junețea regăsită pentru a executa un calypso plin de temperament, am ascultat-o pe Margareta lamentîndu-se în ritm de mambo-cha-cha și l-am admirat pe Mefist clamîndu-și victoria în acordurile disonante ale unui Beethoven, Ce Berlioz, ce Gounod, ce Liszt. Care se inspiraseră în trecut din opera lui Goethe!

goriile. Majoritatea sînt modest îmbrăcați, blazați, taciturni. O privire atentă poate desluși cu ușurință și aici, pe „luxosul“ Broadway, oameni aruncați la marginea societății. Nu trebuie să fii psiholog pentru a vedea în femeia scheletică care privește cu ochi arzători piul fript din galantarul unui restaurant, sau în cetățeanul cu șapcă roasă și ghete scilciate care umblă fără nici o țintă, victime ale societății în care la un pol se îngrămădesc avuțiile, iar la celălalt lipsurile și ruina. Din cînd în cînd se pot vedea și cerșetori. Unii, pentru a atrage atenția trecătorilor, agită niște clopoței și întind mecanic cite o cutie de tînchea. Alții cer pomeni pentru orfani, pentru flămînzi, pentru bolnavi, pentru fete nemăritate, pentru cei lipsiți de adăpost.

...Mă întorceam în seara aceea de la sediul O.N.U., unde asistasem, ca ziarist, la o ședință în problema dezarmării. Pe drum am răsfoit din mers un ziar de seară. În primele pagini, la loc vizibil, puteai găsi orice, de la sinuciderea neizbutită a unei actrițe la modă, pînă la isprăvile faimosului „om-umbrelă“ — sadicul de 18 ani care ucidea în Parcul Central copii rătăciți de părinți, înfigindu-le în inimă stiletul fixat în vîrfurile umbrelor. Dar despre problema vitală a vieții internaționale, dezarmarea?

Foarte puțin, undeva în corpul ziarului.

Dar tot în aceeași seară, pe Broadway, în fața unui mare cinematograful, am asistat la o scenă nu mai puțin semnificativă. Un grup de new-yorkezi, bărbați și femei — în cercuiți literalmente cu bariere de lemn aduse de polițiști și supravegheați cu strânsnicie de aceștia — demonstra pentru pace și dezarmare.

O imagine tipică: „omul-sandviș“.

Fotografia reprodușă din ziarul parizian „Le Figaro“ înfălișează o scenă din... tragedia shakespeareană „Romeo și Julieta“, transpusă în versiune „revuistică“ pe Broadway.

Stimulat de această experiență, am descoperit la o cercetare mai atentă că și alte comedii muzicale de pe Broadway și-au găsit sursele în marile creații ale dramaturgiei universale. De exemplu, spectacolul intitulat „Sărută-mă, Kate“ nu era altceva decît „Femeia îndărătnică“ de Shakespeare, iar sumbra „Anna Christie“, a lui Eugene O'Neill căpătase o versiune comico-muzicală.

Întrebîndu-l pe un cunoscut din New York ce-i determină pe libretiști să-și îndrepte privirea spre rafturile cu clasici ale bibliotecilor, acesta mi-a răspuns:

— De zeci și zeci de ani, generații după generații de americani au de-a face cu comedia muzicală ale căror subiecte se pot rezuma la celebra formulă: „Un băiat înfilnește o fată“. Cîteva gaguri, cîteva melodii, cîteva numere de dans, și comedia muzicală era gata. Totul era ca băiatul să înfilnească fata, și consecințele

acestui eveniment decurgeau în mod normal, fără prea mare bătaie de cap pentru libretist.

Cînd însă treburile au început să schiopăteze și pe tărîmul comediei muzicale, ca în atîtea alte domenii, producătorii de asemenea spectacole au făcut o descoperire senzațională: în întreaga literatură dramatică universală există întotdeauna un băiat care înfilnește o fată. Băiatul se numește Faust sau Romeo sau Cyrano. Fata se numește Margareta sau Julieta sau Roxana. Numele diferă, epocile diferă, împrejurările diferă. Dar situația de bază este aceeași: băiatul înfilnește o fată. Deci, plecînd de la lucrarea respectivă, se poate confecționa și comedia muzicală.

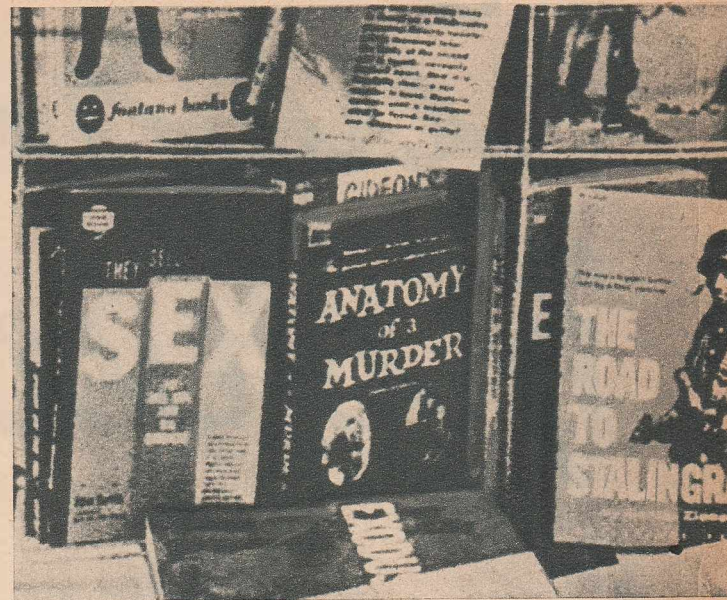
Acest procedeu are un dublu avantaj: pe de o parte, sub mania de prestigiu a unor scriitori consacrați se pot strecura spectacole de o valoare mai mult decît îndoielnică; pe de altă parte, publicului burghez și mic bur-

ghez, care umple sălile de teatru new-yorkeze, i se oferea satisfacția de a „cunoaște“, fără efort și în ambalajul foarte ușor comestibil al unei comedii muzicale, o capodoperă literară. Ce importanță are că această capodoperă a fost grotesc caricaturizată, că suflul ei genial s-a transformat într-un horcăit ritmic, că umanitatea profundă a personajelor sale a pierit cu desăvîrșire, lăsînd loc zbraferii dezarticulate a unor marionete? La urma-urmelor, tot cu atîta se alege și cititorul american care „cunoaște“ „Război și pace“ dintr-un „digest“ de patruzeci de pagini sau „Divina comedie“ dintr-un „comic-strip“.

— Și cum rămîne cu respectul față de patrimoniul clasic, cu drepturile imprescriptibile ale unei lucrări de a fi cunoscută în forma originală, cu...?

Prietenul meu new-yorkez m-a întrerupt zîmbînd.

— Fii atent cum te exprimi! Vrei să fii învinuit de atitudini anti-americane?

În vitrinele librăriilor se etalează cărți pornografice, cărți care îndeamnă la crimă sau fac apologia războiului hitlerist.

mare. Deasupra capetelor lor se legănau ritmic un șir de pancarte pe care stătea, scris de mînă, dar destul de vizibil: „Nu vrem o politică a bombelor, ci o politică de pace!“ „Să fie suprimate bazele militare de pe teritorii străine!“ „Opriți reînarmarea revanșarilor vest-germani, urmași ai lui Hitler!“ „Vrem construcții pentru muncitori și nu muncitori fără lucru!“

A fost de ajuns o clipă a acestei manifestări sănătoase

a unor americani conștienți și curajoși, pentru ca fardul ieftin al Broadway-ului, atmosfera sa de bilci să fie estompate cu desăvîrșire...

Și nu numai în seara aceea, pe Broadway, dar în multe alte rînduri mi-a fost dat să asist, în chiar citadela imperialismului — New York — la manifestări care vădesc că, spre deosebire de miopia politică a adepților „războiului rece“, mase largi de americani simpli știu să deslușească sensul realității vremii.

« ROMÉO ET JULIETTE »... VERSION BROADWAY

Capriciile fibrei „vii”

Să ne închipuim prin absurd că într-o zi legile circulației s-ar întoarce pe dos. Vehiculele ar trebui să circule numai pe partea stângă a străzii, iar roșul și verdele stopurilor electrice și-ar schimba între ele simbolurile convenționale. Ce s-ar întâmpla? Atât șoferii, cât și pietonii ar trebui să-și anuleze într-un timp record o deprindere veche, intrată în sine, și să-și creeze una cu totul nouă.

Un fapt asemănător s-a petrecut cu un an în urmă la țesătoria „Tudor Vladimirescu” din Capitală. Un colectiv întreg de textiliști — specializați doar în prelucrarea firului de bumbac și viscoză — a pornit, ca să zicem așa, de la o zi la alta, să producă țesături din fibre

sintetice. Atât doar că în cazul lor n-a fost vorba numai de câștigarea unor noi deprinderi, ci pur și simplu de învățarea unei meserii aproape total diferite.

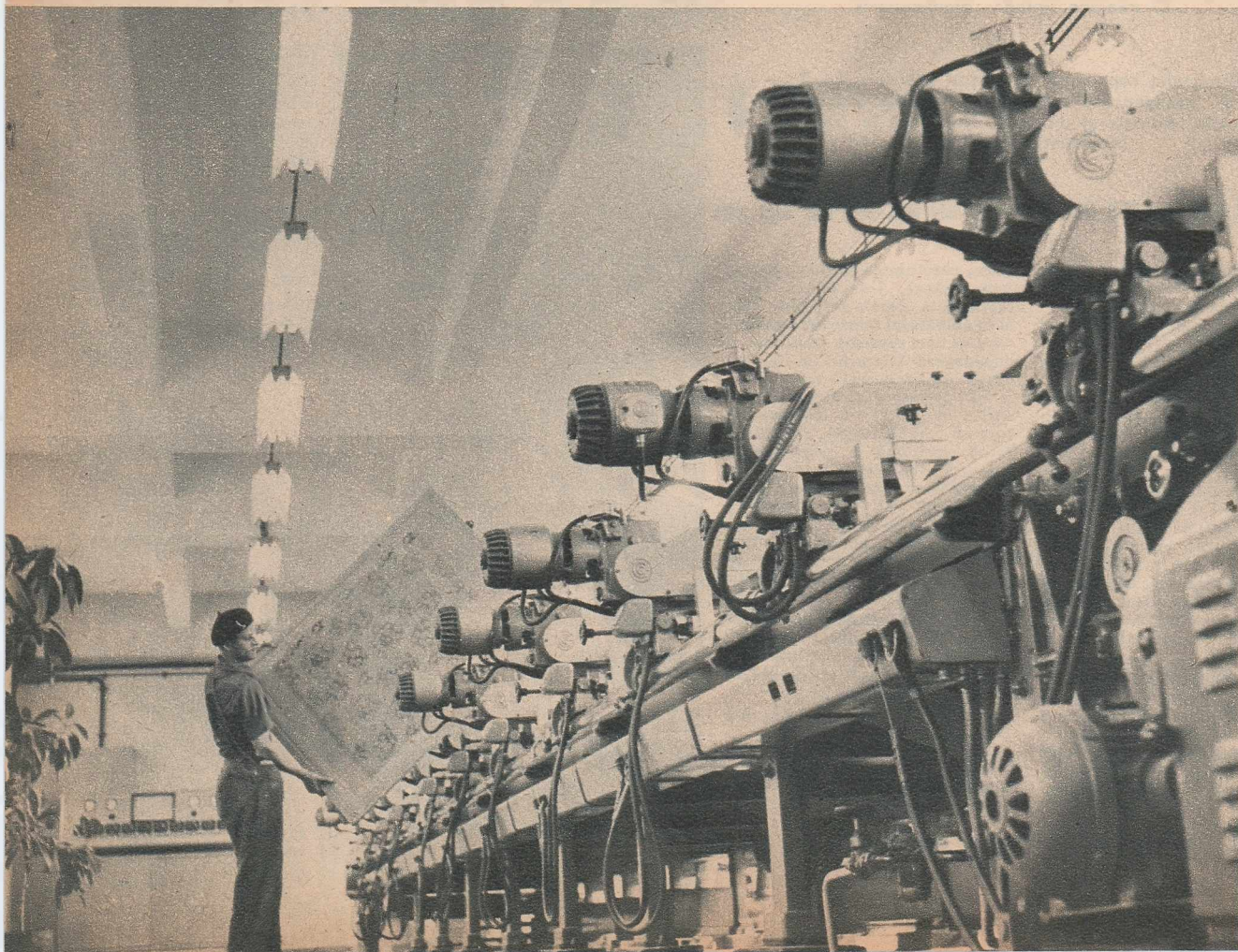
...Așadar, Ana Mutilă de la țesătoria sau Weiss Netti de la preparație — și ca ele altele nenumărate, care au lucrat vreme îndelungată la prelucrarea fibrei naturale și artificiale — au început învățarea unei meserii noi. Asta după ce, ani la rând, ele s-au obișnuit să așeze, să înnoade sau să taie firul într-un anumit fel, să simtă „din ochi și mină” cele mai imperceptibile anomalii ivite în urzeala sau țesătura de bumbac sau de viscoză. N-a fost ușor. Mai ales că noile indicații veneau din partea unor cadre de ingineri și tehnicieni

care, la rândul lor, învățau tot atunci tehnologia țesăturii din fibre sintetice.

Pentru țesătoarele Maria Flori sau Elena Spiridon, treburile au mers ceva mai ușor. Intrate ulterior în întreprindere, ele „au deschis ochii”, cum s-ar zice, de-a dreptul pe țesătura de relon. Mîinile lor au învățat să facă primele mișcări, e drept, într-o lume necunoscută, dar lipsită de cursele și desigur unor deprinderi vechi, rutinare.

Și mai ușor și simplu este pentru Jana. Ea se califică abia acum: învață meseria pe un război-școală, sub supravegherea meșterului țesător Gheorghe Dumitru. Și cum Gheorghe Dumitru este azi un om cu experiență, tînăra Jana face

Agregatele de înaltă tehnicitate, cu care este dotată secția de imprimerie, ajută la obținerea unor produse variate și de calitate.

primii pași în lumea relonului pe un drum neted, ferită de primejdiile necunoscutului.

La ora cînd scriem aceste rînduri toate au redevenit sau au devenit fruntașe în prelucrarea urzelii și țesăturii de relon. Și, ne spun ei zîmbind: „N-a fost greu”.

Mai greu cu adevărat a fost pentru cei care, metaforic vorbind au „taiat panglica inaugurală” : noii întreprinderi, punînd în funcțiune întregul utilaj specific prelucrării firelor sintetice poliamidice. Pentru inginerii Boldur, Radu sau Schwartz care, stînd nopți de rîndul aplecați asupra prospectelor au descifrat rînd pe rînd tainele fiecărei piese din noul utilaj montat, dărînd viață mașinilor durzite, războaielor, utilajelor de vopsit, de plisat, de imprimat. Pentru meșterii Antonescu sau Ilică Ion primii discipoli ai noii meserii

Buna pregătire a urzeii asigură de fapt, în cea mai mare măsură, calitatea țesăturii fabricate.

care, domesticind mașinile, le-au obligat să dea țesături mai fine decât tului și muselina.

Și, treptat, dexteritatea manuală, talentul, priceperea și... teoria complicată a sintezei compușilor macromoleculari s-au sudat armonios. Urzile, transformate de războaie în țesături, îmbăiate în căldările boiangiilor și călcate de capetele mașinilor de imprimat, au intrat în depozitul fabricii. Și...

...Și de fapt abia din ziua aceea a început pentru întreg colectivul de textiliști munca pentru însușirea meseriei. Lupta pentru cunoașterea minuțioasă a complicatei și dificilei „psihologii” a firului de relon.

Spre deosebire de fibra naturală, relonul rămâne de-a lungul întregului proces tehnologic un „fir viu”. Mîndru de calitățile sale „fizice” — care-l recomandă atenției și in-

teresului general — el devine, tocmai de aceea, din prima zi a nașterii lui capricios, dificil și... ranchiunos. Atît de ranchiunos, încît, tratat o singură clipă cu neatenție, el își poartă cu sine mînia provocînd încurcături ireparabile chiar și în ultima fază a procesului de producție, atunci cînd întreaga muncă pare că s-a încheiat cu succes.

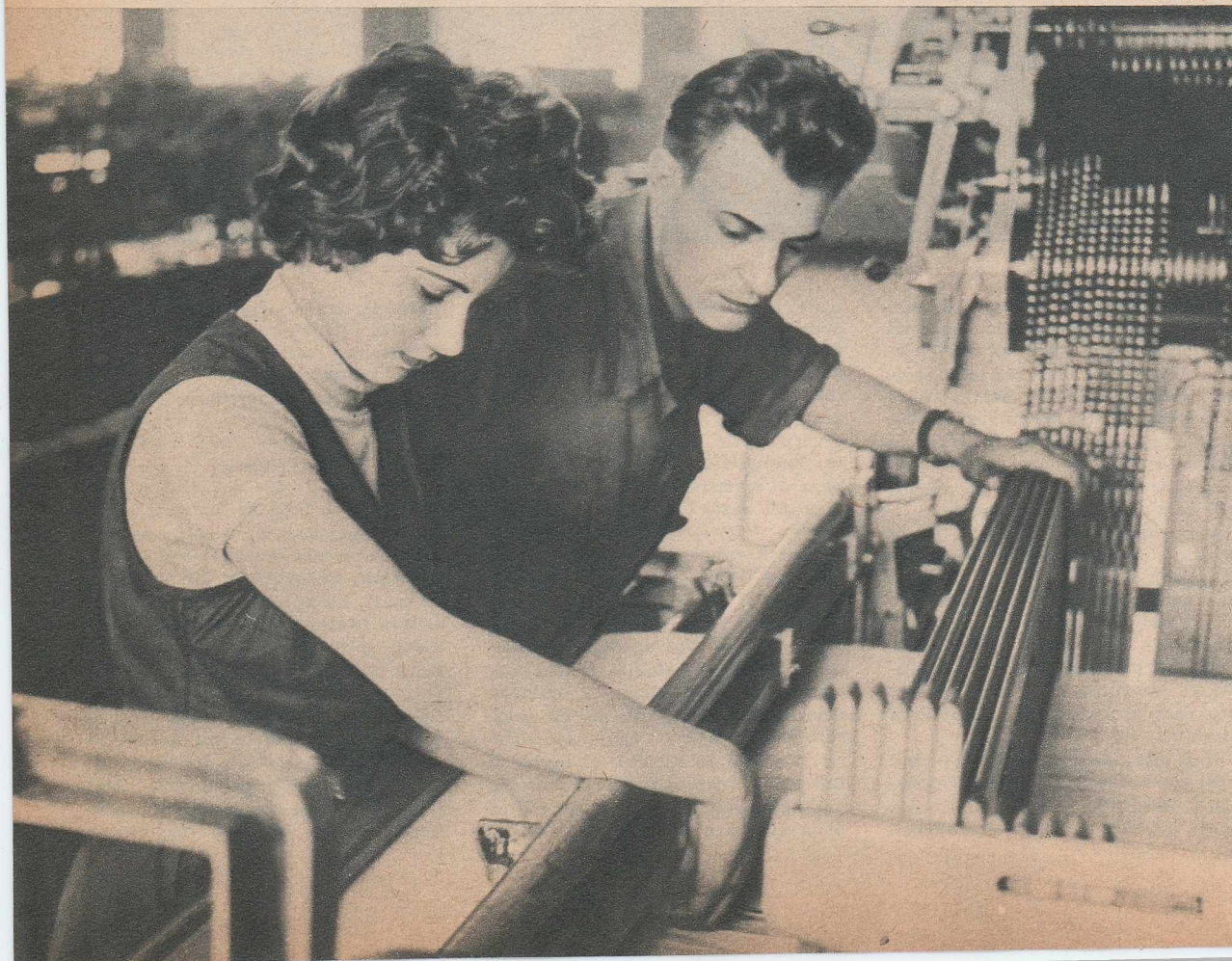
Așa vorbesc despre el — întrebîndu-l figuri de stil — muncitorii, tehnicienii și inginerii însărcinați cu producerea și prelucrarea lui: chimiștii Săvineștiului, care-l obțin prin sinteza produșilor fenolului, dar mai ales țesătorii, boiangiii și imprimerii țesătoriilor din țară care se ocupă cu prelucrarea relonului.

Sînt zile—ne povestesc ei—cînd totul se desfășoară aparent ireproșabil. Mașinile merg strună, oamenii lucrează cu grijă și îndemi-

nare, condițiile de igienă, de temperatură, de umiditate sînt respectate cu strictețe...Și totuși relonul găsește „din senin” pricini de supărare. Munca se oprește într-o secție sau alta și încep verificările și reverificările. Iar în privința acesteia manualele teoretice sau chiar bagajul experimental al altor întreprinderi lasă loc experienței personale. Capriciile firului sintetic nu pot fi cunoscute pe de-a-ntregul decât pe...piele proprie. Iată două exemple:

1) Totul în ziua aceea se desfășura, cum se zice adeseori, ireproșabil. Și totuși valurile de țesături, ajunse în boiangerie, se colorau neuniform. Semn discret că țesătura conținea fire tensionate diferit. Din nou tehnicienii și inginerii încep să cerceteze fluxul tehnologic de la un capăt la altul. Se reverifică utilajul (care se pare că merge

perfect), transportul dintr-o secție în alta (făcut cu deosebită grijă), igiena prelucrării firului (toate muncitoarele au unghiile îngrijite de manichiurista întreprinderii), indicii de temperatură și umiditate (care au fost respectați toată vremea). Unde e greșeala? Greșeala pe care relonul, în veșnică pîndă, a vînat-o de îndată? Greșeala o descoperă maistrul I. Antonescu: ramele de pe care se desfășoară bobina cu relon, adaptate la două mașini de urzit, nu aplică o tensiune egală asupra firelor. Comunistul I. Antonescu propune construirea unor rame noi, prevăzute cu un dispozitiv original de tensionare egală a firelor. Inovația este pusă în aplicare și ea izbutește nu numai să repună în mișcare cele două mașini, ci totodată să rezolve mult mai bine problema tensionării firului decât o face cealaltă mașină de

Nolle țesături sintetice — finisate prin procedeul de electroplușare — atât de apreciate de masele largi de cumpărători, sînt controlate cu grijă de colectivul de specialiști al întreprinderii.

urzit, adusă recent din import (mașină construită de specialiști în materie).

2) Timp de mai multe ore toate mașinile de urzit merg strună. Apoi, deodată, firele încep să se rupă și se rup fără întrerupere. Inginerul Kahane, ajutat de meșterii I. Antonescu și Gh. Crețu, cercetează cu minuțiozitate întreg procesul de producție din secție. Și multă vreme nimănui nu-i trece prin minte că vina nu o poartă nici mașinile, nici munca oamenilor, ci...jaluzelele ferestrelor. Cineva, căruia i-a fost pesemne cald, a coborât jaluzelele de la mai multe geamuri. De ajuns pentru ca diferența mini-

Ținăra Jana Fleacă învață meseria de țesătoare pe războiul-școală al fabricii. Ea face primii pași în lumea reionului, pe un drum neted, deoarece după un an de cînd el însuși s-a specializat în țesutul reionului, maestrul Gheorghe Dumitru a devenit profesor cu experiență.

mă de temperatură creată să provoace perturbații în structura macromoleculară a firului de rełon.

★

...Cumpărătorul știe în schimb că țesăturile și tricotatele din rełon romînesc sînt deosebit de frumoase și durabile. Și dorind să treacă „în fugă” prin magazine, pentru a-și procura materialul necesar confecționării unui fulgarin, constată, nu fără supărare, că și în ziua aceea magazinul e plin de cumpărători, sosiți înaintea sa.

Ei bine, dacă tehnicienii noștri pot avea azi *mulțumirea* de a crea asemenea *nemulțumiri* cumpărătorului, înseamnă că cea mai importantă perioadă din efortul colectiv pentru obținerea țesăturilor din fibre și fire sintetice s-a încheiat cu succes. Că lupta pentru cunoașterea și domesticirea firii capricioase a rełonului este în cea mai mare parte cîștigată.

Primele articole din rełon romînesc, apărute în magazine, s-au bucurat din partea publicului de o primire călduroasă. Ele sînt: materialul pentru fulgarine (cu o remarcabilă paletă de culori), articolele gofrate și plisate și mai ales țesătura electroplușată (a cărei fabricare este rezultatul zecilor de experiențe practice și de laborator, făcute de către meșterul Pogorovici și inginerii Boldur și Schwartz).

În scurtă vreme producătorul și cumpărătorul vor fi la fel de mulțumiți: întreprinderea face în prezent ultimele pregătiri pentru a intra în producție cu întreaga capacitate prevăzută în proiect. În secția de preparare, noua mașină care va fi montată va înlocui toate cele trei mașini de urzit de tip vechi. Țesătorii așteaptă sosirea a peste 100 de războaie moderne, iar în secto-

rul finisaj se montează autoclavele de vopsit sub presiune. Toate acestea vor face ca la sfîrșitul anului în curs țesătoria „Tudor Vladimirescu” să dea o producție cu 229,7% mai mare decît în anul 1957. Iar productivitatea muncii va înregistra o creștere cu adevărat spectaculoasă: 72,80%.

În acest timp lupta pentru cunoașterea și supunerea firii îndărătnice a rełonului continuă cu și mai mare intensitate. În planul de măsuri tehnico-organizatorice pentru îmbunătățirea calității produselor, printre altele, colectivul fabricii s-a angajat să prezinte în fiecare lună spre avizare cel puțin două-trei produse noi.

— Nu... Hidrofobia rełonului nu va putea fi îndepărtată cu una, cu două—răspunde, zîmbind, inginerul Boldur, directorul întreprinderii, unei întrebări puse de reporter. Cel care va descoperi procedeul acesta va lua cel puțin premiul Nobel.

Sau, altminteri spus: cînd oamezii nu vor mai transpira în haine din material plastic, fibra naturală își va încheia definitiv viața ei milenară. Dar și pînă atunci producția mondială de țesături sintetice va continua să crească.

În țara noastră planul de dezvoltare a economiei naționale pe anii 1960-1965 prevede o producție de 540-550 milioane m p de țesături și peste 70 de milioane bucăți tricotate.

Întreprinderea „Tudor Vladimirescu”, cea mai importantă și mai mare țesătorie adaptată pentru prelucrarea firelor sintetice, va produce, începînd cu anul acesta, aproximativ 5 milioane m p țesături pe an și 8 milioane m p țesături și tricotate finisate.

Liviu MAIOR

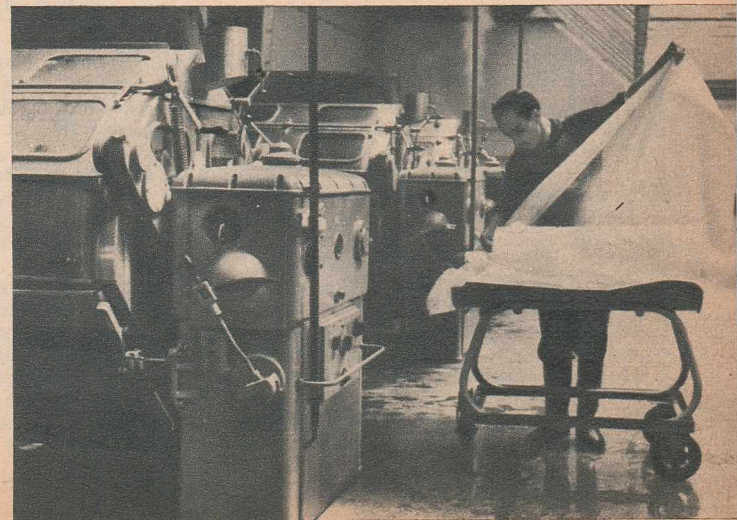
Fotografii de Eugen IAROVICI

Două generații de țesătoare. Sculptura din spatele tinerelor Maria Flori și Elena Spiridon este un portret al Ioanei Golcea, una dintre cele mai vechi și iscusite țesătoare din fabrica „Tudor Vladimirescu”.

Întreprinderea și-a format două secții de creație: una pentru realizarea desenului din contextura țesăturii și alta (fotografia noastră) formată din absolvenți ai Institutului de arte plastice, care creează modele pentru imprimeuri.

Aici, la boiangerie, capriciile rełonului pot fi văzute cu „ochul liber”. Cele mai mici greșeli făcute pe parcurs ies la suprafață îndată după vopsirea țesăturii sintetice.

urmă cu învățătura. Vasili Ivanovici află că Galina varsă lacrimi amare învățând la rezistența materialelor, specialitate în care el era expert.

Apelul directorului de a-i ajuta pe cei rămași în urmă la învățatură fu aprobat în unanimitate. Bineînțeles că se propuse ca Vasili Ivanovici s-o mediteze pe Galina. Vasili, ca să salveze aparențele, făcu mai întâi nazuri, în cele din urmă însă, acceptă.

Din clipa aceea, pe Vasili Ivanovici îl găseai o dată pe săptămână, în chipul cel mai legal posibil, între patru ochi cu Galina. După meditație o conducea acasă, lucru de altfel pe deplin explicabil, întrucât erau aproape vecini cu locuințele. Tot drumul, Vasili Ivanovici se arăta scilicet de spiritual, povestea tot felul de întâmplări interesante care-iscoteau aproape pe nesimțite în evidență calitățile.

Galinei i se părea că a întâlnit pentru prima oară în viața ei un om atât de atrăgător. Îl compara pe Vasili Ivanovici cu tinerii pe care-i cunoștea, dar toți păleau în fața lui, întocmai ca o luminare în fața unui reflector. Fata își mărturisii chiar că este puțin îndrăgostită de acest om în vîrstă, deosebit de inteligent și care, cînd începea să vorbească, părea cu mult mai tînăr decît în realitate.

★

Înainte, zilele se scurgeau banal unele după altele. Fiecare zi semăna cu cealaltă. Doar duminicile reprezentau parcă o oază de liniște. Acum însă pentru Vasili Ivanovici vinerea deveni această oază. Celelalte zile nu reprezentau decît un preludiu al zilei de vineri, cînd Vasili Ivanovici preda lecția de rezistența materialelor.

Încetul cu încetul raporturile cu dublura se îmbunătățiseră. E drept că, la început, după fiecare vineri, dublura trebuia să suporte cîteva zile ocări și reproșuri, ba uneori mai era dată și afară. Pe măsură însă ce se apropia ziua mult așteptată, ea devenea tot mai îndrăzneată și se purta cu Vasili Ivanovici ca și cum ar fi avut de-a face cu un puști. Vinerea ea era stăpînă pe situație.

— Bravo, faci progrese; dar fii și tu mai hotărît, mai îndrăzneț, ce naiba!

Și Vasili Ivanovici capitulă fără să cîrtească.

★

Există, o dată pe an, o zi în care femeile privesc cu multă simpatie bărbații ce stau la cozi, culegînd astfel, sub diferite forme, laurii pe care îi merită din plin.

Pe vremuri, e mult de atunci, Vasili Ivanovici obișnuia să facă, în acea zi de 8 Martie, un cadou soției sale; cumpăra bilete la teatru și după spectacol mergeau împreună la restaurant. Aceasta se întîmplase demult, atît de demult, încît pînă și Natașa le uitase.

Vasili Ivanovici se gîndi să reinvie tradiția dată uitării. Totul urma să fie ca în trecut, cu excepția unui singur amănunt.

Sub un pretext oarecare o chemă pe Galina în biroul său, o felicită cu prilejul zilei de 8 Martie și îi întinde o cutie elegantă.

— Capabile și drăgălașei mele eleve — îi spuse cu fața luminată de un zîmbet larg.

În cutie se afla o broșă scumpă.

— Nu pot primi acest cadou — spuse Galina roșind. Ce rost are?

— E o peruzea — se grăbi s-o întrerupă Vasili Ivanovici. Are culoarea ochilor dumitale. A, da, era cît pe-aci să uit; voiai s-o vezi pe Ulanova în „Lacul lebedelor“, îți amintești? Iată un bilet pentru astă-seară. Mă bucur că pot să-ți fac această bucurie. Adică, de fapt bucuria ți-o va face Ulanova, pentru că, îți dai seama, eu n-aș fi prea reușit în rolul Odettei...

★

De cum ajunse la teatru, Vasili Ivanovici se duse la bufet și bău o cupă de șampanie ca să prindă curaj. Dorea această întîlnire, dar totodată se și temea de ea. Cine știe pe ce drum mai poate porni viața lui? Galina acceptase doar darul atît de costisitor.

Vasili Ivanovici dădu pe gît cupa de șampanie și se îndreptă spre sala de spectacol.

Găsi repede rîndul al șaselea. Se strecură spre locul său. De emoție nici nu-și ridică privirea. Inima îi bătea neregulat, picioarele-i erau ca de plumb. Încă un pas și ochii-i rămăseră ațintiți asupra broșei scumpe de peruzea. O privea cu ochii unuia care se uită la bilele din mîna unui prestidigitator. Recunoscu broșa, dar și rochia de care era prinsă...

Privirea soției era plină de duioșie și căldură.

— Văd că ți-ai și udat gîtul — auzi glasul șoptit al Nataliei Petrovna. N-ai avut răbdare să aștepți sfîrșitul spectacolului... Dar, în fine, drept

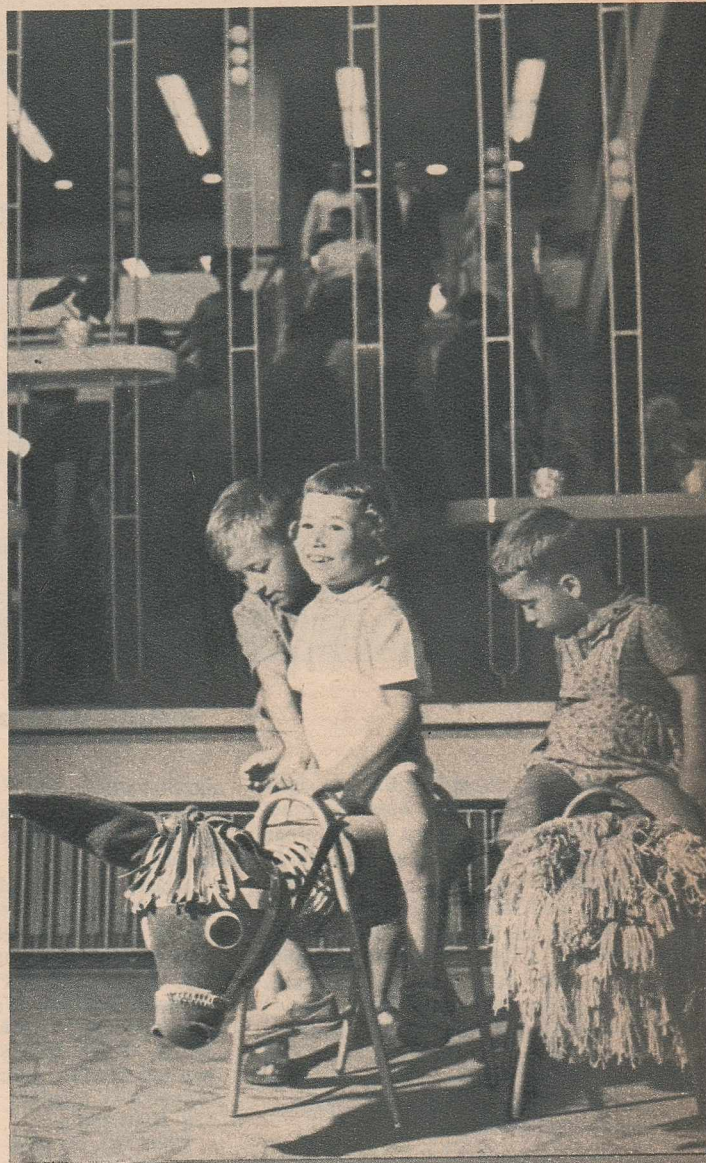
să-ți spun nu mă așteptam să-ți mai amintești de micile noastre sărbători. Aproape că nu-mi venea să cred ochilor cînd fata aceea simpatică de la trust mi-a adus biletul și broșa. Mi-a spus că ești ocupat și că vii direct la teatru. Ai avut într-adevăr gust cînd ai ales broșa; merge de minune la rochie.

Vasili Ivanovici nu-și reveni decît foarte încet, dar se simți ca și cum cineva i-ar fi luat o mare greutate de pe inimă. Rămase cîteva clipe fără să scoată o vorbă, apoi se aplecă spre Natașa și-i șopti:

— Ce-ai spune, dacă am merge după spectacol la restaurantul nostru preferat?

COPIIILOR

Cu Biță la MAGAZINUL

„Dii, căluțule!” (pe așa scaunul să tot stai).

— Pofțiți înăuntru, copiii!... Și „poftesc” zilnic cîteva mii și mii de vizitatori. Aproape tot atîția cumpărători.

Afară, soarele caută parcă să se răzbune pentru cît n-a putut dogori luna trecută. Și, totuși, în magazin, în ciuda aglomerației amintind-o pe cea a stupului, e răcoare ca pe sub teii de la șosea: funcționează instalația de aer condiționat. La iarnă aerul va veni încălzit: la ușă se va trasa o invizibilă perdea caldă, barieră de netrecut pentru vîfor.

Și lumina fluorescentă își pune amprenta de basm pe stîlpii și pereții animați de tonurile dulcii ale albului, galbenului, auriului și vernilului...

CE-ȚI POFTEȘTE INIMA ?

De fapt ți-ar putea pofți orice, căci magazinul tău, Biță, băiețel cu ochii curioși, e — cum se spune — magazin universal.

Uite un costumăș numai bun

Înainte de ora închiderii.

pentru tine, lucrat la F.C. „Gheorghe Gheorghiu-Dej”. L-ai observat repede, căci aici marfa nu se află doar în rafturi, ci tot ce se găsește de vânzare e expus pe suporturi speciale, încît să-ți poți alege singur.

Va să zică îți place? Hai să-l încercăm! Uite, tovarășa Georgeta merge cu tine la oglinda pliantă. A, e puțin cam lung? Nu-i nimic! Dar acest „nu-i nimic” îl rostesc nu în virtutea... clasicului „tot crește băiatul”, ci fiindcă magazinul face pe loc, într-un atelier alăturat, retușarea necesară.

Sînt frumoase și confecțiile de la „Arta modei”. Nu-i așa? Păcat însă că nu vin decît măsurile pînă la numărul 36. Cei de la cooperativă or fi crezînd că de la faza numărului 36 copiii cresc brusc în asemenea măsură încît li se potrivește direct hainele lui tăticiu?...

Măi, dar de unde s-o fi aflat că pleci cu părinții în concediu la munte? Probabil se știa, căci prea s-au întrecut care mai de care să trimită mai multe tricotate: și Fabrica de confecții „Gheorghe Gheorghiu-Dej” — București, și „Ion Fonaghi” — Timișoara, „Textila roșie” — Brașov, „Drapelul roșu” — Sibiu, „Unitatea” — Sighet, „Irina Sencovici” — Oradea, „Bela Breiner” — București. Mai frumoase și mai frumoase mi se par totuși tricotatele de lînă de la „Varga Katalin” — Cluj.

Cum? Îți trebuie șosete? În orice caz, nu astea de la „7 Noiembrie” — Sibiu, că prea au culori mohorâte. Mai ales cînd le vezi alături de culorile springăre ale șosetelor fabricii „Oesko Terezia” — Timișoara. Sînt frumoși și practici ciorapii

supraelastici ai F. C. „Gheorghe Gheorghiu-Dej”, păcat însă că magazinul nu primește cantități suficiente.

Șosete noi în sandale noi — nu-i așa? Poate le vrei pe acestea de la „Ianoș Herbak” ori de la „Flacăra roșie”, sau sandale flexibile de la „Carmen”? Alături, tovarășul Dascălu Vasile îi scoate din cutie și-i arată fetiței blonde de pe strada ta — știi ce? — niște pantofi marca „Guban”, lucrați de muncitorii fabricii „Bela Breiner” din Timișoara.

Dacă ai fi fost cu cîțiva ani mai „tînăr”, Biță, și-ai fi putut completa garderoba de la secția sugari. Dar nu ești. Ai crescut mare. Și peste cîțiva ani, cînd vei mai veni aici în magazin îți vei cumpăra o uniformă de școală, cărți de lectură și acuarele cu care să-ți mînjești șorțulețul, degetele, năsucul, ba chiar și clapele acordeonului cumpărat — ghici de unde?... Păi s-ar putea din altă parte?...

Te vei mînji cu acuarele? Las'că te speli cu săpunul cumpărat de la secția de cosmetică a magazinului. Va trebui să ai degetele curate cînd vei încerca tapițeria mobilei ce abia așteaptă să plece de la „Romarta copiilor” drept în camera lui Biță!

Dar, i-auzi: manechinul vorbitor din hol spune o poveste. Poți să n-o ascuți? Să luăm loc, deci, la masa rotundă și joasă, într-unul din minusculele fotolii multicolore. Sau, dacă n-o fi ocupat pînă vei ajunge tu la el, poate să fie și unul din scaunele în chip de căluș.

După aceea cumpărăm o minge de la subsol (doar ai sandale noi cu care s-o bați!) și ne tratăm, la barul în chip de curcubeu, cu o oranjadă rece servită din automatul nichelat.

PĂPUȘILE SÎNT GRĂBITE...

Pentru cea mai de jos încăpere a magazinului, s-ar cuveni ca stația

tele-șpicher să transmită acordurile vapoaze ale valsului din Copellia. Căci, coborînd treptele largi, sidefii, pașii noștri calcă deodată pe alt tărîm: iată-ne în țara păpușilor.

Păpuși care merg și clipesc, păpuși cu păr mătășos ca al fetițelor ce le sorb din ochi.

Aici, păpușile sînt gazdele. Niște gazde vremelnice însă, căci foarte curînd, după ce au clipit îmbietor oaspeților, cedează altora locul și ele pleacă, grăbite, să ducă bucurie între pereții mirosind a tencuială proaspătă din nu știu ce nou bloc al Capitalei. Și zilnic „se grăbesc” astfel cam 500 de surori ale Copelliei.

Fiindcă tot eram acolo, am rugat-o pe una dintre ele să mai întîrzie vreun sfert de oră și să-mi prezinte lumea jucărilor.

A privit la cadranul unuia din deșteptătoarele din secția alăturată (mai întîrzie la grădiniță, Biță, dacă poți!) și a pornit cu mine de-a lungul galantarelor.

— Vezi, spunea păpușa, sînt aici multe jucării — spre bucuria copiilor — majoritatea mecanice. Ar putea fi însă și mai multe. Și mai frumoase. Băieților le plac diferite meșteșuguri. Oferiți-le jucării din care să le deprindă. Crezi că din mase plastice doar atît se poate face? Eu propun fabricii o nouă combinație chimică: din mase plastice și... idei noi. Dar acum, te las. Sînt grăbită!...

Rămăs singur, după ce-am încercat soneriile cu păsărele pentru sugari și m-am pozat la fotograful automat, tocmai cînd mă pregăteam să-ncerc și pistolul cu apă, cu cine credeți că mă-ntîlnesc? Cu prietenul meu de un ceas, cu Biță.

Privea fresca de pe pereți închipuind o galaxie populată cu planete vesele, în care Saturn rîde și Jupiter face cu ochiul — și abia-și putea duce pachetele.

— Ce-ai mai cumpărat, Biță?

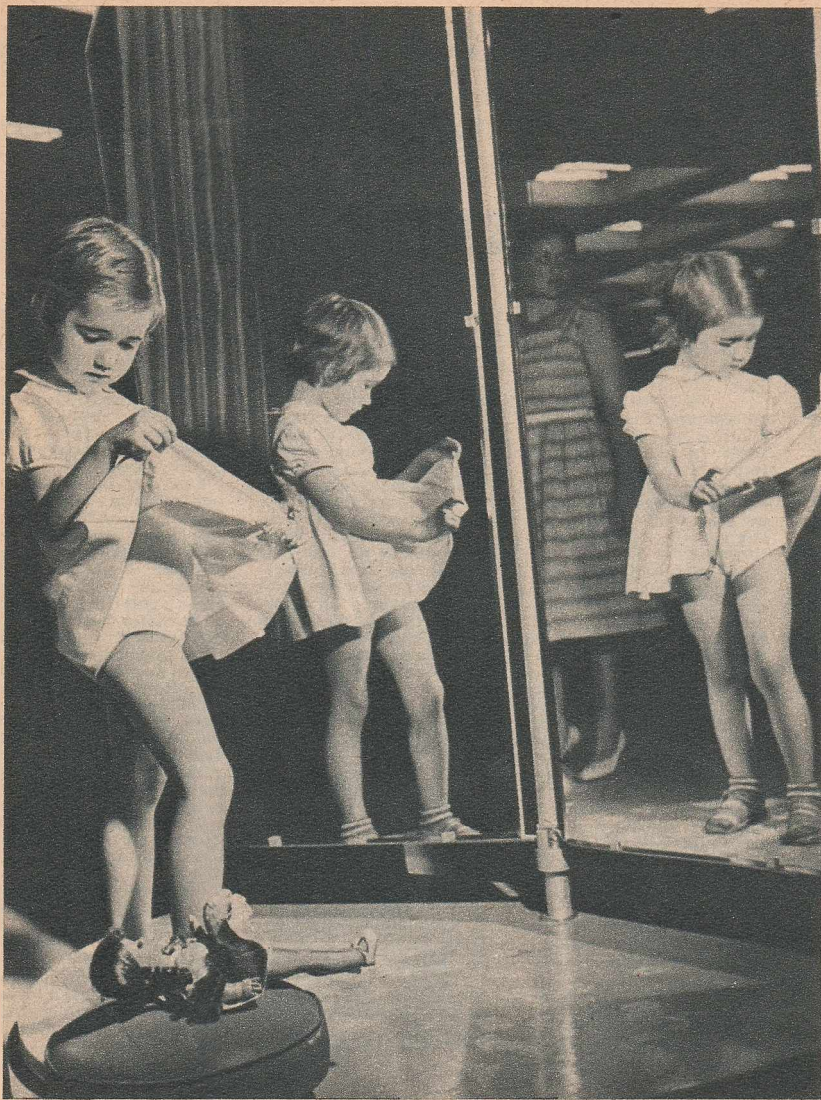
— Păi un joc „mecano” și o tușă de timplărie.

Băiețelul întîlnit astăzi era mîndru că are încă un magazin special pentru el, un magazin în care poate găsi tot ce-i pofteste inima.

Lucian DUMITRESCU

„Dacă cei mari ne-ar lăsa și pe noi să ajungem la raionul de zaharicale!...”

„Să știi că-mi vine
tocmai bine!”

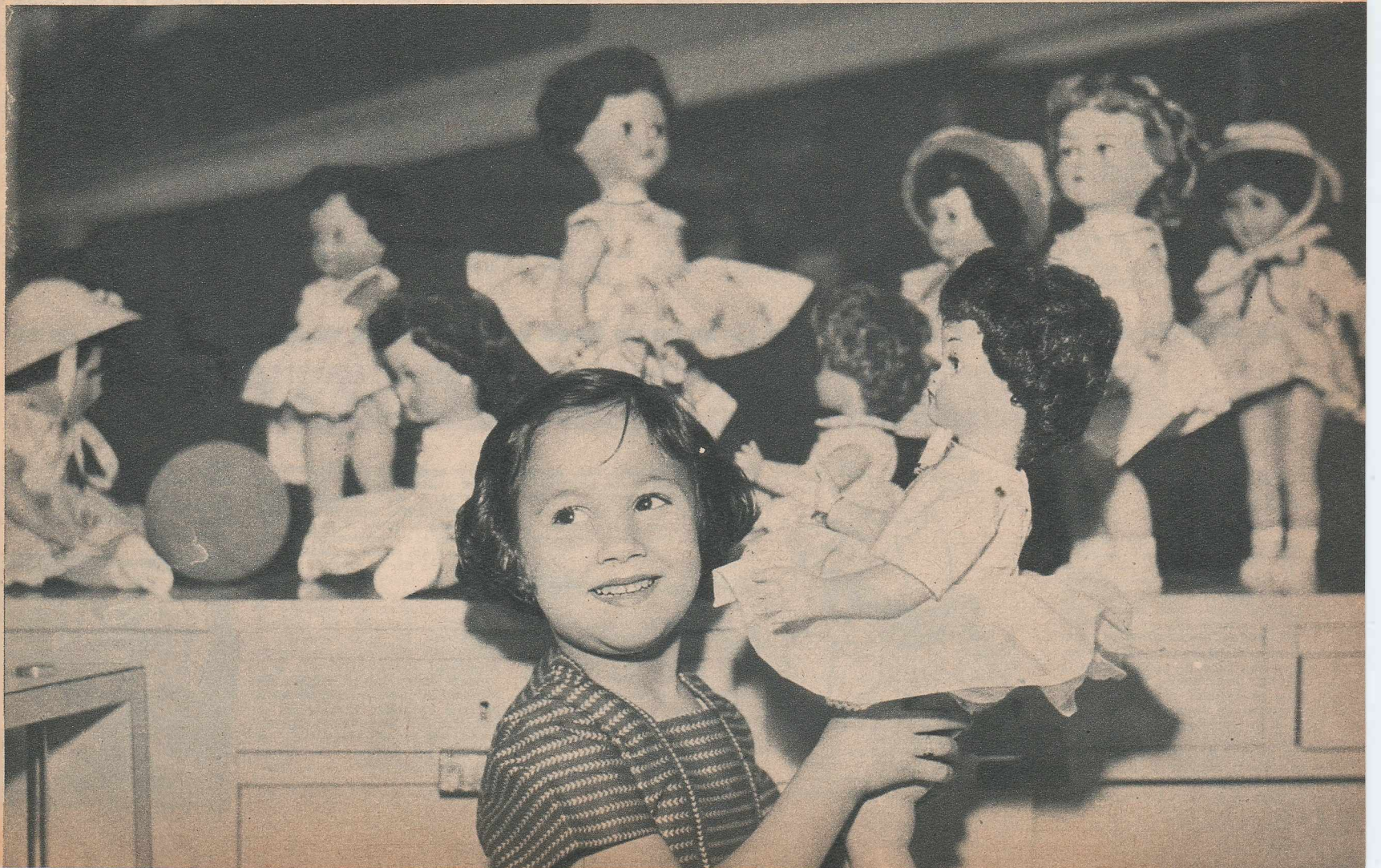
Nehotărîre spe-
cific... feminină.

Popas între două
cumpărături.

„Exact așa mi-am
dorit-o...”

Fotografii de Clara SPITZER
și Aurel MIHAILOPOL

DIN LUNA IUNIE

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

ORIZONTAL: 1) Filozof materialist, eminent democrat revoluționar rus, de la a cărui naștere s-au împlinit, la 13 iunie, 150 de ani — Spațiu în a cărui explorare oamenii de știință sovietici sînt neîntrecuți. 2) Port sovietic la Marea Neagră — Descoperitorul legii fundamentale a electrodinamicii, de la a cărui moarte s-au împlinit, la 10 iunie, 125 de ani. 3) Partea cea mai înaltă a unui complex arhitectural — Celebru compozitor și dirijor sovietic, de la a cărui moarte s-au împlinit, la 23 iunie, 5 ani. 4) Pronume — Cum sînt strugurii în iunie — Zgomot provocat de norii încărcăți cu electricitate. 5) Maldăr — Ca după o ploaie de iunie. 6) Drum parcurs pe jumătate — Mușterii. 7) Tudor Oancea — Iunie încheie prima sa jumătate — E la pătrat! 8) Animale de tracțiune cu harnașamentul lor — Locuitor din Africa. 9) În raport cu soarele — Notă muzicală — În toaie. 10) Pronume posesiv — Numele popular al lunii iunie. 11) Dat cu alifie — Crăcișătorul pe care în iunie 1905 a avut loc revolta marinarilor ruși. 12) Specii de plante erbacee cu flori albe sau galbene — Momeală pentru pești (pl.).

VERTICAL: 1) Mare poet revoluționar bulgar — Pasăre care seamănă cu rîndunica și pe care o întilnim în iunie, mai ales pe litoralul mării, unde-și crește puții. 2) ...Wachmann, organizatorul primelor concerte simfonice din țară, de la a cărui naștere s-au

împlinit, la 4 iunie, 125 de ani — Capriciu pe care-l manifestă uneori vremea în această lună. 3) Vreme — Formă socialistă de producție în comun — Sere! 4) Breașă (od.) — Curier postal (od.). 5) Ține! — Pe cele ale aviației noastre le sărbătorim în fiecare an, în iunie. 6) Imprejmuire... Incrucișată — Măcinat. 7) La 3 iunie s-au împlinit 15 ani de la moartea acestui eminent fruntas al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice — Dorință (fig.). 8) Pronume reflexiv — Mihail Eminescu — Firide. 9) Floare decorativă cu corola în formă de pilnie, cultivată din iunie pînă în septembrie — Poet arab. 10) Parchet, gata de a fi lustruit — Genial scriitor sovietic, de la a cărui moarte s-au împlinit, la 18 iunie, 25 de ani. 11) Erbiu — Luntrași — Noroi. 12) Cu dungii...Pottier, poet muncitor francez, autorul versurilor „Internationalei” care s-a cîntat pentru prima oară în iunie 1888.

DEZLEGAREA JOCULUI „AVIATICĂ”, APĂRUT ÎN Nr. 24

ORIZONTAL: 1) Aurel Vlaicu. 2) Era — Suie — Oți. 3) Raza — I — Radio. 4) O — Aviator — LL. 5) Manșă — Alina. 6) OSTA — Gripat. 7) Di — Piloti — Ab. 8) E — P — Ram — Oceru. 9) Liliac — Balaș. 10) Icar — Ițari — O. 11) Sanitar — Apel. 12) M — Asprit — Ara.

COLECȚII TEMATICE

Dacă în primii ani ai emisiunilor poștale — și pînă către sfîrșitul secolului trecut — un filatelista putea să colecționeze toate mărcile apărute pe glob, astăzi acest lucru este practic imposibil. Aceasta, datorită pe de o parte faptului că tirajele primelor mărci au fost foarte reduse în comparație cu numărul filateliștilor de azi, iar pe de altă parte multitudinii emisiunilor apărute pînă acum în toată lumea. De aceea, pînă și cel mai pasionați amatori de colecții generale s-au văzut nevoiți să se limiteze la cîteva țări sau la una singură. Și, uneori, chiar numai la o anumită perioadă. În acest din urmă caz este vorba în special de „colecțiile specializate”. Varietatea subiectelor tratate în desenele mărcilor poștale a determinat în ultimii ani și alcătuirea de colecții pe tematică, adică unii filateliști s-au limitat la colecționarea mărcilor cu un anumit subiect. Printre primele emisiuni care i-au îndemnat la un asemenea mod de colecționare au fost, de pildă, cele cu subiect sportiv. Astăzi un filatelista își poate întocmi colecția pe orice tematică.

Un pasionat al zoologiei, spre exemplu, va putea alcătui un album cu mărci reprezentînd toate viețările de pe glob; un iubitor al geografiei își va face din colecția sa filatelică un interesant atlas, nu numai cu hărțile tuturor țărilor, dar și cu peisajele, orașele, monumentele și construcțiile caracteristice fiecărei țări; un meloman poate alcătui o colecție de mărci cu portrete ale compozitorilor, interpretilor sau dirijorilor celebri; un amator de artă plastică va găsi în imaginile mărcilor poștale reproduceri artistice ale operelor de valoare

din toată lumea. Și tot așa, un iubitor de teatru, de sporturi sau de orice altă manifestare a civilizației și progresului uman va găsi în lărga varietate de subiecte ale mărcilor poștale toate imaginile ce-l interesează pentru colecția sa.

Cea mai interesantă și mai disputată colecție tematică din ultima vreme este aceea a zborurilor în Cosmos. Aproape nu există țară care să nu fi consacrat emisiuni speciale primilor spumnici și primelor nave cosmice lansate de Uniunea Sovietică. Această tematică a și fost de altfel incununată cu cîteva din cele mai atrăgătoare piese filatelice — zborul primului om în Cosmos, sovieticul Iuri Gagarin — care sînt solicitate cu insistență de milioane de filateliști din întreaga lume. Între acestea se remarcă cele trei valori ale unei recente emisiuni a poștei sovietice.

În concluzie, îi sfătuim pe filateliștii începători ca, o dată cu colecția de debut pe care și-au propus-o, să nu negligeze a-și procura și aceste prime emisiuni dedicate zborurilor cosmice, care mai tirziu vor fi foarte greu de procurat.

CITITORII CĂTRE CITITORI

Hrubaru Angela, elevă cl. a X-a, Tecuci, str. Progresului nr. 10, dorește să corespundă pe teme de literatură, muzică, sport, filatelie și să facă schimb de cărți poștale ilustrate.

Ștefan Dănuș și **Ștefan Răducu-Christian**, Slatina, str. Mînaștirii nr. 2, dorec să corespundă pe teme de filatelie și să facă schimb de cărți poștale ilustrate.

Papuc Maria și **Nicolescu Camelia**, Școala de meserii, Pitești, str. 1 Mai nr. 44, dorec să corespundă cu tinere și tineri șahiști și să facă schimb de cărți poștale ilustrate.

Diăconu Ilie, Grupul școlar, Hunedoara, dorește să corespundă pe tema „Frumusețea orașelor patriei noastre” și să facă schimb de cărți poștale ilustrate.

Romșan Emil, grafician, Sibiu, str. N. Bălcescu nr. 6, posedînd o bogată colecție de fotografii de artiști, dorește să facă schimb de asemenea fotografii.

Pascu Traian, tehnician, Fetești, str. Călărăși nr. 229, reg. București, dorește să corespundă cu tineri și tinere pe teme de prietenie, sport și filme.

Aron Ionel, elev cl. a XI-a, Pitești, str. Matei Basarab nr 52 și **Stan Mariana**, elevă la Școala de meserii, Buzău, str. Locot. Godeanu nr. 1, dorec să facă schimb de fotografii artistice și cărți poștale ilustrate.

Dorec să corespundă pe diferite teme și să facă schimb de cărți poștale ilustrate următorii:
Mihaleș Carol, electrician, **Stanciu Venu**, electrician, **Pîrnu Liviu**, mecanic, **Focșeneanu Vasile**, mîner — Aninoasa, căminul nr. 1, camera 31, raionul Petroșani, reg. Hunedoara; **Năstase Nicolae**, elev cl. a XI-a, Complexul școlar, Birtad.

CU AJUTORUL ȘTIINȚEI

Rapid și fără durere

Temîndu-se să nu se taie, un personaj sărac cu duhul al unei cunoscuțe fabule de Krilov a folosit la bărbierit un briet tocit și, lungînd foarte mult această operație, a făcut din ea un chin. Bormașina stomatologilor prezintă o oarecare analogie cu brietul din fabulă; cu cît freza se învîrte mai repede, cu atît durerea pacienților este mai mică. Pornind de la această premisă, în R.S. Cehoslovacă au fost fabricate bormașini care efectuează un număr de 300.000 de turații pe minut. Iar pentru ca dintele să nu se înfierbînte în timp ce este tratat, freza este înconjurată de

un jet format dintr-un amestec de aer și picături de apă. Rezultatul: în loc ca dintele bolnav să fie apăsât — cum se face de obicei — el este numai atins. Frezarea se efectuează

foarte rapid și fără nici un fel de durere. Un mare avantaj al noii bormașini constă și în faptul că jetul de apă îndepărtează „pilitura” care îl stînjește pe medic în urmărirea operației.

Batiscaful sovietic

Nu sînt decît cîteva ani de cînd adnourile mărilor și oceanelor nu puteau fi sondate decît pînă la maximum 4-5 kilometri. Astăzi oamenii de știință dispun în acest scop de mijloace variate. Experiența a arătat că, dintre acestea, unul din cele mai eficiente este batiscaful. Două tineri ingineri sovietici, M. Diomidov și A. Dmitriev, au construit recent un batiscaful

de o concepție originală, superior celor realizate în alte țări. Acest batiscaful a fost calculat astfel încît să suporte presiuni variînd între una și peste o mie de atmosfere; el se deplasează cu ajutorul a două motoare electrice și, ca oricare navă, dispune de un sistem de navigație și de legătură. Laboratorul său este înzestrat cu numeroase aparate și instalații moderne ce asigură cercetarea în bune condiții a adîncurilor mărilor și oceanelor. Interiorul batiscafului este permanent alimentat cu oxigen, iar bioxidul de carbon este absorbit pe cale chimică. Cercetările se vor face atît prin observații vizuale, cît și prin fotografii și filmări. Un telegraf cu ultrasunete asigură legătura cu suprafața. Construit în așa fel încît să poată

atinge adîncimea de 11,5 km, noul batiscaful îi va ajuta pe oamenii de știință sovietici să efectueze cercetările necesare studiului adîncurilor mărilor și oceanelor.

CE SE POARTĂ LA MOSCOVA

Exista în capitala Uniunii Sovietice o clădire în ale cărei birouri, ateliere și saloane se pun la punct câteva din planurile unei campanii caracteristice pentru zilele noastre: campania de propagandă a frumuseții, campania pentru „cultura îmbrăcăminții”. E „Casa unională a modelelor”. Acolo a fost elaborată, încă în zilele când gerul înflorește ferestrele înalte ale clădirii, colecția de modele pentru sezonul de vară 1961. Acolo s-a hotărât ca în vara aceasta culorile clare, desenele riguroase, țesăturile suplă și ușoare, alătate cu o croială simplă și confortabilă să constituie principalele caracteristici ale modei acestui sezon. Multe dintre ele poartă pecetea tradițiilor populare în motivul imprimurilor sau al broderiei și uneori chiar în croială.

Un poplin uni de culoare vie a fost ales pentru această rochie tinerească de după-amiază (foto 1). Corsajul ajustat are mâneci scurte, chitmono, iar justa e încrețită la talie. O bordură albă de dantelă la mâneci și decolteu și accesoriile albe dau prospețime ansamblului.

De inspirație floclorică sînt motivele imprimurii ce a servit la realizarea eleganterii rochii de după-amiază (foto 2). Sobrietatea crotelii „chemisier” scoate în evidență somptuoșitatea desenului și a culorilor țesăturii — un satîn suplu de bambac.

Orice artificiu a fost exclus din crotala unei reușite rochii de vacanță (foto 3), pentru a face cât mai vizibil desenul țesăturii, în care tonurile deschise și cele închise alternează într-un echilibru perfect. Accesoriile sînt în tonul cel mai închis al imprimurii.

1

2

3

De vorbă cu medicul

PIATRA LA RINICHI

Este o boală frecventă, despre care cititorii noștri ne întreabă adeseori cum ia naștere și cum trebuie combătută. Denumită în termeni științifici *litiază renală*, ea constă în formarea de concrețiuni solide sau calculi (pietricele) la rinichi, care provin din elementele normale sau patologice din urină și care, în condiții fiziologice normale, sînt menținute în soluție.

SEMNELE REVELATOARE ale prezenței pietrelor la rinichi sînt: fenomene dureroase, hematurie (sînge în urină), semne de infecție urinară și tulburări de micțiune (eliminarea urinei). Colica renală poate să apară în plină stare de sănătate și chiar în repaus sau în somn. Deseori ea este provocată de plimbări cu motocicletă, automobilul, de sărituri sau căderi. Cîteodată colica renală este precedată de micșorarea cantității de urină, eliminarea unui nisip de culoare roșiatică, dureri în regiunea lombară, în abdomen sau pe uretră.

Colica renală se datorește punerii sub tensiune a bazinețului renal printr-un spasm uretral provocat de acțiunea iritantă a pietrei. Durerile încep în regiunea lombară, de unde se radiază pe ureter spre vezica urinară și spre organele genitale, în partea bolnavă. În criză, bolnavul este palid și agitat, nu poate sta nici o clipă în repaus, căuțînd tot timpul o poziție care să-l micșoreze durerea; geme și are senzații extrem de penibile de rupătură sau înțepare. Se manifestă tulburări prin urinări frecvente, dureroase, sau uneori prin urinări rare și în cantități minime. Urinele au o culoare roșiatică din cauza sîngelui pe care-l conțin. În același timp bolnavul are greșuri și vărsături.

Durata crizei renale poate merge de la cîteva ore la mai multe zile și are în majoritatea cazurilor un caracter intermitent. Criza se termină de obicei prin eliminarea unei pietre; ea se poate însă termina și fără eliminarea pietrei și chiar cu blocarea rinichiului. De multe ori, pietrele mici provoacă dureri mai chinușoare decît pietrele mari și care sînt bine fixate în rinichi. Acestea din urmă provoacă adeseori dureri surde în regiunea lombară.

Examenul urinei arată prezența de globule roșii, iar în cazul că se produce și o infecție urinară, urina conține leucocite (globule albe) în cantitate mare.

Litiază renală este o maladie frecventă între 30-50 ani și apare mai des la bărbați decît la femei. Deși nu se poate afirma în mod absolut, se pare că alimentația bogată în cereale și derivate ale acestora favorizează formarea pietrelor. Ele sînt foarte rare la persoanele care se alimentează cu lapte și derivate de lapte.

Alte cauze care favorizează boala sînt afecțiuni urinare care produc stagnarea urinei ca: stricturile uretrale, hipertrofia de prostată, stenozele uretrale etc. Lipsa vitaminelor A și D sînt de asemenea factori favorizanți.

EVOLUȚIA MALADIEI nu este aceeași la toți bolnavii. Volumul pietrelor este variabil: de la fire de nisip pînă la calculi propriu-ziși, care uneori merg în greutate pînă la un kilogram. Variabila este și forma și compoziția chimică a pietrelor. Evoluția bolii e în funcție și de împrejurarea dacă a atins numai unul sau amîbii rinichi, precum și dacă există infecții supraadăugate.

TRATAMENTUL colicii renale necesită repaus la pat și căldură pe regiunea lombară. Se administrează bolnavului injecții cu atropină, papaverină intravenos sau injecții cu novocaină 1% ori algosedin. Numai în cazul că durerea nu cedează se vor folosi morfina sau pantopon asociate cu atropină.

În perioadele fără crize, se recomandă exerciții în aer liber, hidroterapie și masaj. Diureza (eliminarea urinei) se va menține la 2.000-2.500 ml în 24 de ore. În cazul unor calculi mici, diagnosticăți radiologic, se recomandă cure hidrominerale la Olănești, izvorul 24, sau Căciulata. Aceste cure de diureză au o acțiune mecanică de spălare a căilor urinare. Se recomandă, de asemenea, preparatul Solvuric, două lingurițe pe zi în jumătate de pahar cu apă. Se pot consuma și ceaiuri diuretice de mătase de porumb sau coji de cireși amare. Trebuie tratate toate afecțiunile care provoacă stagnarea urinei, stricturile uretrale, bolile prostatei, stenozele uretrale etc.

TRATAMENTUL GENERAL al litiazăi renale, ca și regiul dietetic, variază după natura chimică a calculilor. De aceea acest tratament se va indica de medic de la caz la caz după examenul urinei și al calculilor eliminați.

Dr. SILVIU GHEREA

COLȚUL COSMETICIENEI

Îngrijiți-vă mîinile!

In uzine sau pe șantiere, în laboratoare, în institute, în spitale, pe ogoare, în școli, în ateliere, în fermele zootehnice și în gospodăria proprie, mîinile femeii robotesc cu hărnicie. Cu atît mai mult femeia muncitoare are dreptul — și datoria — să acorde o atenție deosebită îngrijirii mîinilor, al căror aspect constituie un atribut important al frumuseții feminine.

Frumusețea mîinilor se păstrează — în cîteva cuvinte — prin spălat, prin îngrijirea unghiilor, prin folosirea diferitelor emoliente și prin masaj.

Spălatul mîinilor cu apă și săpun și curățirea metodică a unghiilor cu peria constituie și o elementară măsură de igienă. Înainte de a le spăla, dacă sînt prea lungi ori rupte, unghiile trebuie tăiate și pilite. E recomandabil ca unghiile să fie tăiate rotund, degajînd marginile și cutele, spre a permite curățirea la nivelul degetului și al unghiei.

Spre a se asigura o piele moale și catifelată,

mîinile umede se ung, după spălare, cu glicerină sau cu diferite pomezi preparate pe bază de glicerină.

Masajul asigură învierea pielii prin activarea circulației și se face ori de cîte ori este posibil — de preferință seara, înainte de culcare — după ce mîinile au fost unse cu un emolient. Se masează pe rînd fiecare deget în parte, de la vîrf spre podul palmei, cu ajutorul degetului mare și al celui arătător, ca și cum s-ar îmbrăca o mînușă. Apoi se masează mîna și podul palmei, cu degetul arătător, făcînd cercuri concentrice de la interior spre exterior.

Dacă mîinile și degetele sînt mai groase, ma-

sajul se face la fel. Înlocuind însă glicerina cu talc.

Pentru a asigura mobilitatea mișcărilor mîinilor, se va îndoi de cîteva ori mîna făcută pumn, înainte și înapoi, apoi se va căuta să se dea cît mai mult degetele spre spate, folosind — la nevoie — și ajutorul celeilalte mîini.

Femei, nu uitați că o mîna zbircită, galbenă și cu articulațiile țepene indică bătrînețea în aceeași măsură ca și un obraz ridat!

Georgeta MĂLIN

NOTĂ. Un emolient obișnuit este glicerolatul de amidon. Iată rețeta acestuia: amidon de grîu — 1 gr; apă — 1 gr; glicerină — 93 gr.

PESTE 200 CĂNI DE BERE din diferite țări și epoci a colecționat dr. Charles Dent din orașul Austin (S.U.A.). Una din cele mai vechi piese din colecție este o cană napolitană cu capso datând din anul 1759.

KUBACI este numele unui aul (sat) din R.S.S.A. Daghestană — ținut muntos situat în partea de apus a Caucazului. La Kubaci — ca și în întreg Daghestanul — se dezvoltă arta tradițională a meșterilor argintari, ceramici, țesători de covoare. În fotografie, câteva piese de argint, cu încrustații de o neîntrecută măiestrie, executate de maeștrii artei populare daghestane.

UN VIITOR CAMPION?

Sacul de antrenament constituie o irezistibilă atracție pentru micul ghanez Frances Clotley, în vîrstă de 1 an și jumătate. După precocitatea pe care micuțul o dovedește, s-ar putea ca în... 1980 să fie consacrat numele unui nou campion olimpic: Frances Clotley...

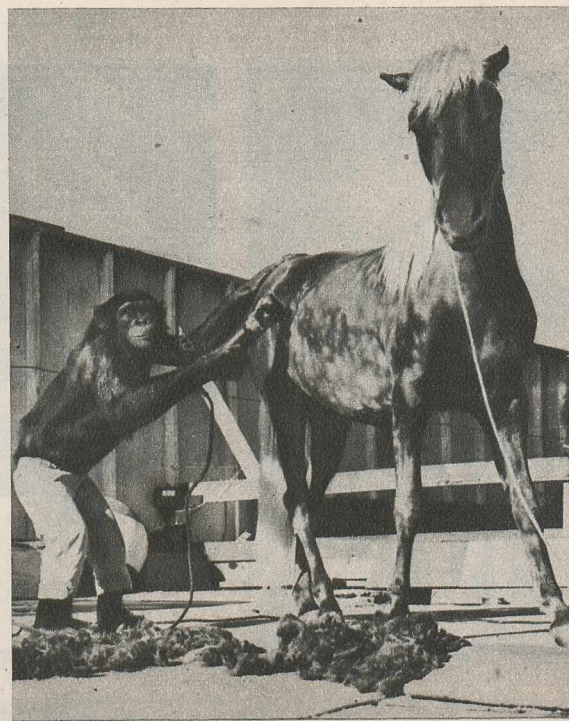
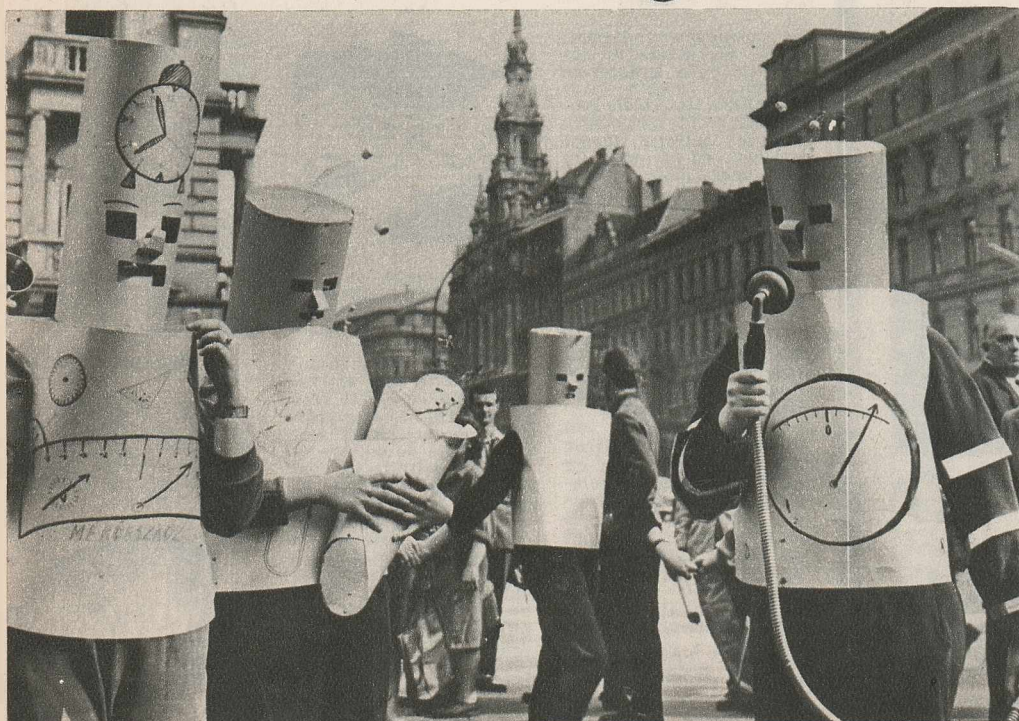

MOTOCROS SAU BAIE DE NOROI?

Așa arăta motociclistul suedez Ola Magnusson după terminarea cursei de motocros de la Ulriksdal. După cum remarcă și dv., traseul acestei întreceri a oferit motociclistilor „condiții de concurs”... deosebite.

MARTIENI? Judecînd după veșmintele nepămîntene, s-ar părea că sînt locuitorii ai unei planete vecine. În realitate, elevii ai gimnaziului „Madach” din Budapesta, îmbrăcați în costume de cosmonauți, cu prilejul serbării de fine de an.

MAIMUȚA-FRIZER. Maimuța Bosco dintr-o grădiniță zoologică californiană simte o plăcere deosebită s-o facă pe frizerul. Iar ca baeșis, se mulțumește cu niștețiva fructe...

NEDUMERIRILE FANTOMEI LUI MCCARTHY

de Florica ŞELMARU

Vicepreşedintele Lyndon Johnson a întreprins nu demult o lungă şi obositoare călătorie prin Asia de sud-est. Apoi dl. Stevenson, reprezentantul permanent al Statelor Unite la O.N.U., a întreprins o nu mai puţin lungă şi obositoare călătorie prin America Latină. Şi unul şi celălalt şi-au propus — aşa cum îşi propune în general propaganda oficială a Statelor Unite — să convingă opinia publică din alte ţări că „modul de viaţă” în vigoare în S.U.A. reprezintă cea mai înaltă, cea mai pură, cea mai exigentă cu sine însăşi, expresie a democratismului contemporan.

Între timp însă, în state ca Alabama sau Mississippi, împotriva populaţiei de culoare (şi împotriva albilor care se opun practicilor absurde şi nedemne ale segregărilor) se desfăşoară teroarea organizaţiilor fasciste...

Între timp însă, în statul Virginia, a fost recunoscut la 31 martie ca partid politic legal partidul nazist. Iar funcţionarul care a eliberat documentele respective a declarat: „A fi nazist nu este o crimă”...

Între timp însă, la 5 iunie, nu organizaţii teroriste dintr-un stat sau altul, nu funcţionari locali din aceste state, ci însăşi Curtea Supremă a S.U.A. a luat o hotărâre care practic înseamnă interzicerea activităţii partidului comunist şi legalizarea persecuţiilor împotriva comuniştilor. Acesta este sensul deciziei Curţii Supreme privitoare la menţinerea în vigoare a legilor McCarran şi Smith, pe baza cărora s-a defăşurat cu câţiva ani în urmă, sub egida isteriei macarthyste, ceea ce plină şi presa de dreapta a sfârşit prin a numi „vinătoarea de vrăjitoare”, prin analogie cu practicile inchiiziţiei în evul mediu.

Fie spus, spre cinstea lor, că patru din cei nouă membri ai Curţii Supreme au votat împotriva hotărârii, arătând că aceasta constituie o violare flagrantă a constituţiei Statelor Unite. Presiunea care operează asupra celorlalţi cinci membri ai Curţii s-au dovedit însă mai puternice decât presiunea acestor patru conştiinţe, care reflectau punctul de vedere al unei largi părţi a opiniei publice. Şi hotărârea a fost luată.

Apare astfel că spiritul macarthyst, care a rusinat şi a îngrijorat pe bună dreptate acum câţiva ani opinia publică americană, şi pe care, în vremea din urmă, îi plăcuse acestuia să-l creadă mort sau măcar în agonie înaintată, este reanimat cu mare zel. Din nefericire nu numai de către organizaţiile naziste care-şi împodobesc manifestele cu zvastici negre şi de către bandele lor de huligani care-şi afirmă ideologia cu bîta şi cu revolverul. Deja, împotriva mai multor persoane, au fost în ultimele două luni deschise procese şi pronunţate condamnări, pentru că în 1955-1956, convocaţi fiind în faţa faimoasei „comisi” pentru cercetarea activităţii anti-americane, au refuzat să răspundă anumitor întrebări. (Au refuzat, de pildă, să informeze comisia asupra părerilor politice pe care le profesau, asupra persoanelor pe care le frecventau unul sau altul dintre cunoscuţii lor. Au refuzat să denunţe. Ca pe vremea lui McCarthy, acuzarea din 1961 suna: „lipsă de respect faţă de Congres”).

Să nu se creadă cumva că toate acestea sînt numai probleme ale vieţii politice interne din S.U.A. Încercările de a denigra şi de a scoate din luptă pe cei ce militează pentru pace, şi în primul rînd pe comunişti, au făcut totdeauna parte din arsenalul aţătorilor la război. În momentul de faţă, ofensiva împotriva libertăţilor democratice fundamentale face parte din mijloacele la care recurge cele mai agresive din Statele Unite recurg pentru a menţine şi agrava călmatul „războiului rece”. Dovadă — însăşi profesiile de credinţă şi programele organizaţiilor fasciste, ocrotite de îngăduinţa binevoitoare a aceluiaşi autorităţi care pun sub interdicţie activitatea partidului comunist: partidul nazist recent autorizat cheamă la „acţiune” împotriva „primejdiei iudeo-comunismului” (recunoaştea limbajul hitlerist?), iar „Tinerii americani pentru libertate”, altă organizaţie fascistă, îşi propune nu mai puţin decât crearea unor unităţi de guerilă bine echipate care să fie trimise în ţările socialiste pentru activitate de subminare şi spionaj...

În ceea lume, fantoma lui McCarthy trebuie să fie frământată de nedumeriri: de ce şi-a încheiat cariera politică în ruşine şi oprobriu, de vreme ce atât de curînd şi-a găsit urmaşi? El nu poate şti — fantomele au un eusur congenital: sînt lipsite de simţul prezivizunii — că pe aceşti urmaşi îi aşteaptă aceeaşi ruşine şi acelaşi oprobriu.

Valul manifestaţiilor ţărăneşti din Franţa împotriva politicii agrare a guvernului capătă amploare. În fotografie: în centrul oraşului Morlaix din Breţania, peste 6.000 de ţărani protestează împotriva politicii economice a guvernului în problema fixării preţurilor cartofilor.

Demonstraţie de stradă la Bad Godesberg (R. F. Germania) împotriva cursei înarmării atomice, pentru dezarmarea generală şi totală.

Mii de studenţi adunaţi în piaţa Bolivar din oraşul Bogotă — capitala Columbiei — îşi exprimă protestul împotriva politicii reacţionare a guvernului cu privire la învătămînt şi cer efectuarea unei reforme.

După un turneu încununat de succes în Franţa, ansamblul de balet al Teatrului de Operă şi Balet „Kirov” din Leningrad a sosit la Londra. Iată-l pe membrul ansamblului pe aeroportul din capitala britanică.

FLACĂRA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ŞI LITERAR-ARTISTICĂ

ANUL X, nr. 25 (317)
24 Iunie 1961

ABONAMENTE:
3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Redacţia: BUCUREŞTI

Piaţa Scîntell 1
Casa poştală: 3507, of. 33.
Tel. 17.60.10 int. 1744

Tipărită la Combinatul
Poligrafic Casa Scîntell
„I. V. Stalin”.

Prezentarea grafică: Ion VULPESCU

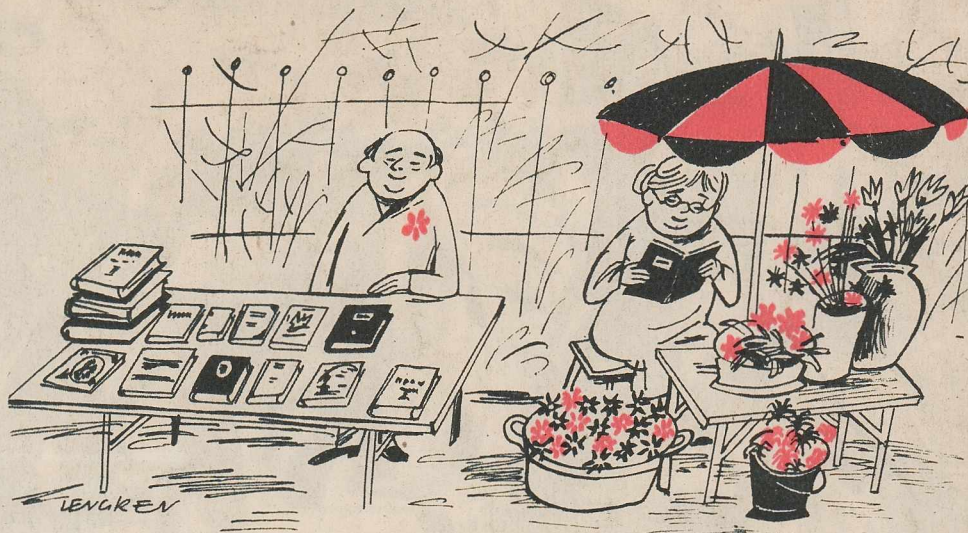
PREŢUL REVISTEI 2 LEI

UMOR

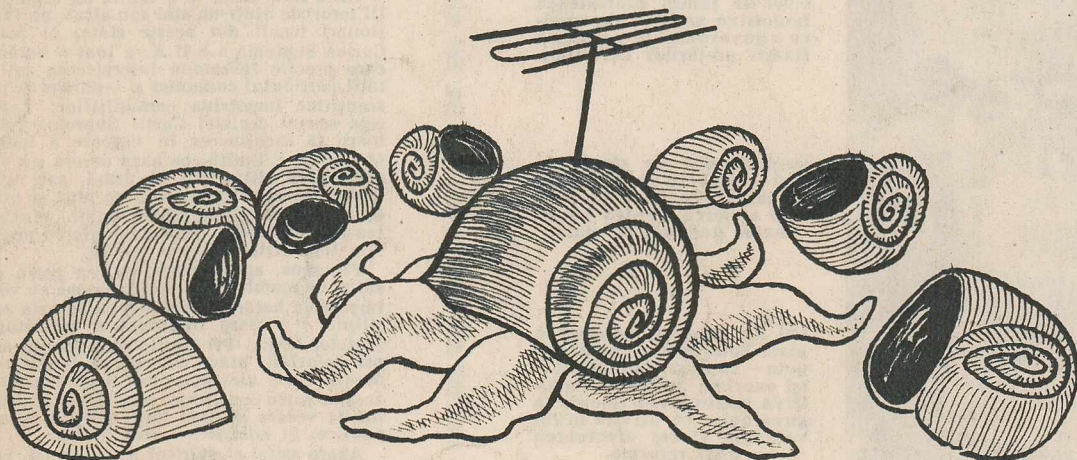
Fără cuvinte.

Desen de Rik AUERBACH

Safteaua...

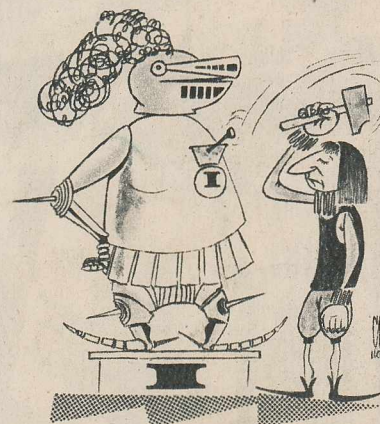
(Din „Swiat“ — R.P. Polonă)

Fără cuvinte.

Desen de Rik AUERBACH

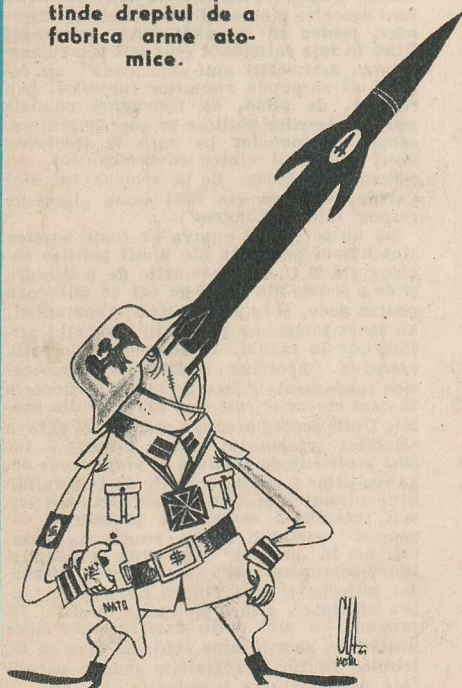
ÎN EVUL MEDIU

Premierea la lupte.

Desen de N. CLAUDIU

Bundeswehrlul pre-
tinde dreptul de a
fabrica arme ato-
mice.

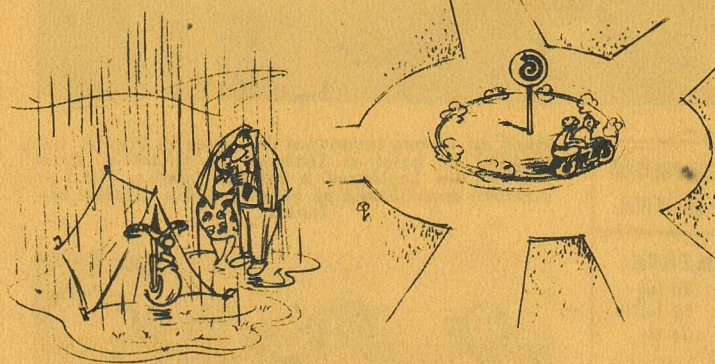

A început să ridice nasul.

Desen de N. CLAUDIU

MOTOPASIUNI... 000

Desene de V. CRIVĂȚ

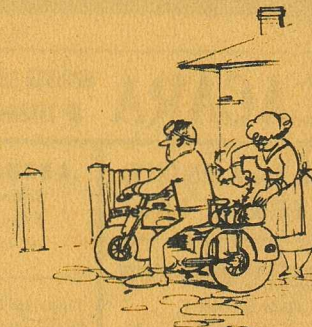

Fără cuvinte.

— Caută și în buzunarul de la spate și dacă nu e nici acolo, înseamnă că am uitat acasă carnetul cu explicația semnelor de circulație!...

— Nu vă supărați... Nu știți cine vinde aici o motocicletă?

Când ea e nevoită să rămână acasă...